

COSTEL PRICOPIE

CUVIOASA LINDIA
roman erotic

AVERTISMENT!

Personajele și întâmplările relatate cu decență și cuminenie nu au nici cea mai mică legătură cu realitatea noastră neliniștită. Asemănările cu indivizi și fapte concrete sînt regretate și repudiate cu sinceritate de autorul acestui roman erotic. Ne aflăm în întregime pe ogorul ficțiunii artistice! Acestea au fost zise, pentru a se depăna povestea cu sufletul împăcat!!

COSTEL PRICOPIE

Cuvloasa Lindia

roman erotic

Editura
Botoșani, România
2003

Costel Pricopie - dramaturg, fabulist și romancier

Scriitorul Costel Pricopie s-a născut la 26 ianuarie 1953 în orașul Panciu din județul Vrancea. A absolvit în anul 1976 Facultatea de Filozofie-Pedagogie-Limba română a Universității din București. În prezent este profesor de liceu în municipiul Botoșani.

A publicat construcția dramaturgică **“Tetralogia reîntoarcerilor permanente”** alcătuită din **“Trilogia română”** ce conține piesele de inspirație istorică: **“Zidul de cenușă”** (1991), **“Stîlpul de ceară”** (1993) și **“Testamentul de piatră”** (1992), și din comedia satirică și pamfletară **“Opriți defilarea cortegiului academic! sau Minunata aritmetică imbecilă”** (1995). Tot în domeniul dramaturgiei, a tipărit în anul 1996 comedia pentru copii **“Pragul de lumină”**.

În ultimul timp a scris mai ales fabule în proză publicate în volumele: **“Leac din limbă de șarpe”** (1997; 42 texte), **“Otrăvuri pentru capcanele râsului”** (1998; 40 texte), **“Leul cu ochelari de argint”** (1999; 48 texte), **“Permanenta eclipsă”** (1999; 1 text), **“Ademenirile păianjenului cu cruce”** (2000; 44 texte), **“Neliniștea florilor de nuc”** (2001; 210 texte), **“Păstorii binecuvîntatelor obiceiuri”** (2002; 71 texte), **“Satana-în-sutană”** (2003; 85 texte). Scriitorul Costel Pricopie a adunat în cele 8 cărți suma de 541 fabule.

Și acum, Costel Pricopie abordează cu îndrăzneală calculată romanul de mici dimensiuni. Se

poate bănuî că romanul erotic "**Cuvioasa Lindia**" a avut destule surse de inspirație în conjunctura favorabilă oferită de isprăvile uriaș de creștinești ale unor fețe bisericești extrem de ortodoxe. Probabil că mitropolitul Daniel al Moldovei l-a entuziasmat literar pînă la extaz pe Costel Pricopie prin decizia duhovnicească de a-i răzui în anul 1995 pe Mihai Eminescu, Nicolae Iorga, Gerge Enescu și Ștefan Luchian, după ce au fost pictați începînd cu anul 1991 pe pereții interiori ai bisericii Uspenia din Botoșani. Unul dintre ei, un oarecare Mihai Eminescu, a și fost botezat în biserica Uspenia. Cei patru indivizi necunoscuți și aproape analfabeți au fost răzuîți din ordinul cucernic al mitropolitului Daniel pe motiv că nu ar fi destul de canonici. Cei trei magnifici rămași nerăzuîți (mitropolitul Daniel, patriarhul Teoctist și episcopul Calinic) sînt cu certitudine enorm de canonici. Dumnealor au adus pe deasupra și o sublimă contribuție la dezvoltarea spiritualității romînești. Se înțelege cu bătaie la cîntar că marea acțiune apostolească a mitropolitului Daniel s-a revărsat și din superba grijă ca Eminescu, sînd pictat cot la cot cu numitul Daniel, să nu încerce cumva un sentiment de jenă, de umilire, chiar de ură mocnită. Și atunci, în modul cel mai dumnezeiește posibil, menționatul Daniel a emanat porunca aceea crîncen de înțeleaptă să fie scutit de a mai privi ca ultimul derbedeu complexat și psihopat către statura copleșitoare de sfînt al tuturor romînilor... O, dar cine să fie despovărat de răscolirea bătăturilor sufletești? Evident, că despre Eminescu îmi este vorba în gîndirea înalt novatoare și profund iubitoare de oameni și de sine a mitropolitului Daniel!!

Partea I
Din casa noastră vom alunga necazurile și bănuielile
neîntemeiate

Capitolul 1
Pacea, bunătatea și iubirea vor domni veșnic sub Soare

În mijlocul camerei sale de oaspeți, preotul Gligore Draconu și-a cuprins cu dragoste ginerele de după umeri:

- Spune, dragul meu, spune ce tristeți te încearcă de câteva zile bune?

- Mai nimic, tată-socrule...

- Oare ești amărît că nu izbutesc mai repede să-l alung pe bouleanul ăla de Hucilan Meonte și să mă cațăr iar în scaunul de protopop, de unde am fost răsturnat acum mai bine de treisprezece ani? Aud?!

- Mă prezint puțin cam obosit...

- Ia, scutește-mă cu tocatul snoavelor! Doar știi că sînt coclit în viclenii și fărădelegi. Belisarion, fiule, descarcă-ți sufletul!

Tînărul preot Belisarion Silvan Vezenteu și-a lăsat tatăl, preot cucernic și el, să fie pe mai departe mîna dreaptă a mitropolitului Dariel din tîrgul Bahluiăș. Iar el s-a lipit cu credință multă și cu iubire oarbă de fata acestui sfîios și cumsecade preot care este Gligore Draconu.

- Fata dumitale a plecat din nou într-o stațiune de odihnă...

- Ca să se trateze, mîi ginerică... Și să vină mai proaspătă și mai plină de viață. Nu pune la inimă toate nimicurile! Privește la mine ce bine rezist pe baricade cu pofta și nerăbdarea în gît după scaunul de protopop de Dondoșani. Dumnezeu e mare și ne va îndeplini voia. Voia mea este protopopiatul. Voia ta este să ți se întoarcă nevasta acasă. Iar fiica mea se va întoarce cu siguranță, fiindcă te iubește și te respectă. Are o frică de Dumnezeu, ceva de groază, ca și noi... Fie numele Tatălui slăvit, ca și al Fiului și al Sfîntului Duh, acum și pururea, în vecii vecilor, amin.

Tînărul preot Vezenteu s-a așternut pe smiorcăit:

- M-a făcut neputincios...

- Că nu mă poți ajuta să-l trimitem la toți dracii pe mămăligoiul de Hucilan Meonte? O! Nu te pierde cu firea, băiete!

- Că n-aș fi destul de vrednic...

- Măi, să fie, cît de tare ține fiică-mea la mine! Am știut eu ce sămînță arunc în brazdă... Aici se pare că a lucrat și mîna lui

Dumnezeu. Ah, cât de mult râvnește și bucățica de fiică-mea să mă vadă protopop!

- Cică nici nu apuc bine să mă urc, că mă și cobor repejor cu răsuflarea sugrumată...

- Fericiți sînt cei ce-și iubesc părinții și le doresc traiul în glorie, că vor avea parte de răsplată îmbelșugată din partea acestora. Doamne-ajută! În tine, Dumnezeule mare, ne punem întreaga speranță pentru repararea răului ce mi l-au făcut preoții fățarnici azvîrlindu-mă din protopopiat ca pe ultimul cîine jigărit și netrebnic. Avea-vom grijă de acele fapte drăcoase pentru a le răsplăti din greu faptele creștinești. Or să dea de dracul gol, pentru că eu mi-s tatăl lor!

- Nevastă-mea manifestă o atitudine cam aspră față de cocoșelul meu... Cică după ce că nu stă prea mult treaz, mai este și mic, și pricăjit, și strîmb, și zbîrcit, și închircit... Ce mă fac, tată-socrule?

- Ca să-mi reușească lucrătura, mă gudur și eu pe lîngă alte jigodii ca să mi se ofere o mîină de ajutor! Procedează întocmai și tu! Pune-ți prietenii la treabă! De-o pildă, taică-tu, Vezenteu, să-și scoată la bătaie relațiile, că e vrednic bărbat. Cred că este o sculă bună pe lîngă mitropolitul Dariel. Dacă este pentru mitropolit, înseamnă că-ți este de folos și ție. Să nu ne fie rușine să apelăm la uneltele altora ca să se facă vrerea lui Dumnezeu. A, am uitat să te întreb, cum mai merg treburile cu tînăra ta nevastă? Să știi că fiică-mea este îndrăgostită foc de tine. Arde toată de dragul tău. N-o lăsa prea mult să te obosească. Dă-o și altora să aibă grijă de ea! Acum sînt puțin cam grăbit... Te las cu bine, băiete! Diseară găsește-ți o pațachină și înfige-ți temeinic pironul răscolitor în portița umedă a raiului! Fiică-mea este o lacomă, ce să-i faci, îmi seamănă ca două picături de agheazmă. Dumnezeu să te aibă în paza lui, dragul meu.

Și preotul desăvîrșit Gligore Draconu l-a îmbrățișat cu fierbințeală creștinească pe ginerele său cumincior ca o fecioară neștiutoare. Ah, că multe fapte cucernice mai avea de pus la cale

Gligore pentru a-l mulțumi pe Dumnezeu, care dorea cu dinadinsul ca acest rob al său să ajungă din nou protopop!

Capitolul 2

Dragostea se află la îndemîna oricui

Rămas singur-cuc, tînărul preot Belisarion Silvan Vezenteu suspina scărpinîndu-și barba.

- Of, ce păcate am de ispășit, bietul de mine, de-am nimerit peste o așa femeie arzoare! Dumnezeu mare, dă-mi tărie undeva ca să mă pot achita de datorii!

A intrat în odaie ca o vijelie dulcea preoteasă Lindia Vezenteu. Și-a aruncat gențile pe dușumea.

- M-am întors, iubitel! Nu te bucuri?! Uite ce surpriză ți-am procurat! Hai să te sărut repede, că-mi crapă buzele toate după tine.

Și Lindia l-a cuprins cu destoinicie pe Belisarion mîngîindu-l și sărutîndu-l cu înfocare.

- Draga mea...

- Știu ce vrei să-mi spui! Crezi că eu nu am ars de dorul tău?! Dar de ce nu se învîrtoșează mititelul?

- Cînd mă iei repede... mă intimidez... și... și... nu mi se...

- Cunoaștem povestea... Șezi frumos pe scaun... ca să-ți umplu gura cu sfîrcurile mele.

- Să nu ne prindă careva...

- O, de abia aștept. Îmi place să mă dau în spectacol. Și apoi ce avem de ascuns?! Ne iubim sub ochiul înțelept al lui Dumnezeu. Așa, iubitele, strînge-mă de țîțe, ca să simt că mă dorești.

- Am vrut să vin în stațiune după tine...

- Ca să mă deranjezi de la odihnă și tratament?!... Răutăciosule mic, bine că ai rezistat ispitei, că altfel aveai ce vedea... de la mine... Pe amîndoi sînii! Pe amîndoi, ca să nu fie nici unul supărat că nu-i acorzi atenție...

- Cît m-am rugat la bunul Dumnezeu ca să te aducă mai devreme acasă?!...

- Vezi, iubitele, cu evlavia ta l-ai înduplecat pe Atotputernicul Dumnezeu. Ce chef am să rupem patul cu dragostea noastră!

- Mai tîrziu... ca să iau niște întăritoare... am făcut rost de la o farmacie...

- Eu vreau acum să mă penetrezi! M-ai auzit?! Dar, ia, să verificăm cum stă situația cu instrumentul copulator!

Lindia îi ridică tînărului preot Belisarion Silvan Vezenteu sutana pînă la brîu și se așternu voinicește pe cotrobăit după ouă.

- Bă omule, simțesc că fuduliile, mînca-le-ar mama pre ele, sînt la locul lor. Dar ce mi-ai făcut, bărbățele scump, cu pulicuța?! Ai tăiat-o și-ai aruncat-o la rațe și lebede?! Eu la ce mai cînt în seara asta?! Hai, nu te necăji, neprețuitule! Am glumit un picuț, ce dracu', Doamne-iartă-mă!

- Iartă-mă, Lindia...

- Nu așa!... Cum mă alinți tu... uneori?...

- Am uitat...

- Nu șoptești... cu evlavie... Lindicuța mea... sau Lindicelul meu...

- O, cît aș vrea să răspund solicitărilor tale...

- Vreau să pătrunzi în mine! Acum!! Lindicelul meu... al tău... te așteaptă... Ard să fiu a ta în întregime... Ești bărbat... ai atîtea posibilități să intri în mine... Folosește-ți darurile de la Dumnezeu. De-o pildă, degetele!

Și dragălașa preoteasă Lindia Vezenteu i s-a așezat lui Belisarion în brațe, pe-o coastă, ca mîna bărbatului ei să aibă teren de manevră și manipulare.

- Așa, bărbățele... îmi simți fesele cum zvîcnesc de nerăbdare?! Scumpu-scumpu... nu te rușina... iubi-iubi... ridică-mi fusta în cap... dragule... așa... mîngîie-mi genunchii... mai sus... iubițel... mai sus... ah... ai ajuns la chiloți... coboară-i încet... încet... ca să gustăm împreună intimitatea dăruită de Tatăl Ceresc... nu de tot... numai pe sfert... că așa sînt eu... o puldică și jumătate... poate chiar și mai mult... doar știi că-mi place să umblu prin casă cu chiloții coborîți... ca să iau puțin aer... că sînt fierbinte și focoasă ca o leoaică! Și acum, băiete, vîră-ți mîna în chiloții mei... peste ce ai dat?... Peste flocușorii mei... care așteaptă să le întinzi crețurile... cu dinții... Mai adînc intră cu mîna în chiloți... îmi îndepărtez și eu mai tare picioarele... deși aș fi vrut ca tu să mă desfăci... Dar mai ai ceva de desfăcut... O... A... Ce deget gingaș a intrat în mine!... E bine... Și încă un deget... Hai, și pe al treilea... Împinge cu putere degetele înăuntru!! Acum!! Aruncă-te în mine cu forță și elan!! Vai, ce orgasm plăcut mi-ai oferit! Te sărut plină de recunoștință, izditule.

Și Lindia s-a ridicat de pe genunchii lui Belisarion, și-a pus în ordine rufele de pe ea și cu glas ferm astfel a grăit:

- De-acum poți să te retragi, scumpici, ca să despachetez în liniște și să-mi trag sufletul după lungile reprize de tratament pe care le-am înghițit în neștire, zi și noapte, în stațiune!

Și tînărul preot Belisarion Silvan Vezenteu s-a conformat poruncilor arzătoarei sale soții. A lăsat sutana să-i cadă pe vîrful pantofilor. A mai lăsat să-i cadă pe jumătate o buză lată pe piept. Apoi s-a dus în drumul încrederii nestrămutate în iubirea lui Dumnezeu.

În urmă, Lindia a zîmbit cu sfioșenie:

- Înțeleg, Dumnezeule mare, că toți sîntem la mîna ta. Consider că este prea de ajuns. De aceea te rog frumos să mă ierți că nu pot să mai fiu și la mîna lui Belisarion... fiindcă mie îmi crapă buzele după ceva cu mult mai lung și mai gros decît un sărman deget.

Capitolul 3

Plăcerea este tratamentul cel mai întăritor pentru o inimă sănătoasă

Lindia și-a scos din poșetă o oglindă, ca să aibă în ce să-și privească obrazul peste care s-au pogorât hectare de sărutări înfocate și de alte plăceri drăcoase.

S-a strecurat în cameră Sândica Draconu, mama iubitoare a cucernicei Lindia.

- Fetița mea, așa cu graba te-ai întors de la stațiune?!

- Dacă am ras ce trebuia, ce mai era de zăbovit?!

- Vino să te îmbrățișez! Și ce spuneai că ai ras?

- Tot ce avea păr mai mult sau mai puțin cârlionțat.

- Vai, copila mea, cum te exprimi! Se vede că nu ai stat degeaba cu degetul în gură!

- Hai-hai, nu-mi cere să mă spovedesc! Că o să-mi iasă pe gură ce mi s-a dus pe gât la vale. Iartă-mă, Doamne, că dispun de-o clanță spartă și păcătoasă. Unii chiar mi-au spus că fac minuni de vitejie cu dantura mea. Dacă o întrețin și o spăl de câteva ori pe zi...

- Măi oameni buni, tu, fiica mea, doctorii aceia s-au purtat cuviincios cu tine?

- Dar și eu am fost o cumpătată. Nu am trecut la asistente. Încă!

- Spune, spune, te ascult.

- Că de când e lumea făcută de bunul Dumnezeu, tratamentul începe cu o consultație. Iar o consultație este bună atunci când îi arăți medicului tot. Oho! Uite-așa stăteam de crăcănată ca să mă poată privi pînă în fundul suferințelor mele.

- Taci, fata mea, că nu te mai pot asculta!

- Fugi d-aci, la vîrsta dumitale te exciți așa de repede?! Bravo, mămicuțo dragă! Ce-ți închipui, că medicul, îi luam pe rînd, eu fiind o fată bine crescută, nu înghit colectivismul, că medicul nu mi-o arăta și el ca să i-o admir pînă în vîrf?! Hai, mămuțo, că-mi este vorba de meseria de vindecător, ce mama dracilor.

- Să nu-i povestești lui taică-tu aventurile tale, ca să nu i se scoale și lui de vreo idee la slujbă în biserică!

- Am priceput, mamaie! Secretul să fie păstrat între noi, femeile. Că numai noi știm să mințim cu drăgălășenie ca să ne ierte Atotputernicul Dumnezeu.

- După cîte observ, ți-a mers destul de mulțumitor tratamentul.

- Răsmulțumită. După consultație se poate bănuși că lucrarea ce mi se făcea îmi satisfăcea toate exigențele mele de sănătate duhovnicească. Dar și eu, domniță, cu milă și dragoste față de bărbatul din mine... Îl scoteam pe ușă afară numai cu vreo cîteva clipe de a-și da duhul în brațele mele. Și-i mai roteam cu multă chibzuială științifică, pentru a le da răgaz medicilor mei să se încarce, ca să aibă ce-mi turna medicația plină de vitamine.

- M-am încălzit... Simt că mă furnică undeva... Relatează-mi cu lux de amănunte un episod mai deosebit.

- A, da, cel mai neobișnuit episod a fost că într-o noapte am dormit singură. O adevărată nenorocire, mămico. Să ațipesc fără să fiu înfiptă temeinic în ceva?! Să mă vîr în pat îmbrăcată?! Ca și cum m-ar fi împiedicat cineva să-mi arunc rufe de pe mine și s-o fac de una singură?! Dar a fost bine, în sensul că a doua zi m-am trezit proaspătă și dornică să iau tratamentele de la capăt ca să nu mai rămîna un strop de scos din ele. Ah, ce m-am distrat! Acum pot să merg cu sufletul împăcat la biserica "Cuviosul Paraschiv" ca să-mi admir soțiorul cum trăncănește despre iertarea lui Dumnezeu către cei care se căiesc. Și mă căiesc, și mă căiesc, de sar creierii din cap, ca la rațe... mă căiesc... mă căiesc... Doamne sfinte, ce tare mă căiesc!... Ce avem astăzi de mîncare? Vreau să înlocuiesc pentru cîteva ore înghițitul vitaminelor cu o frigăruie cuminte de fudulii. Dacă mai rețin cu aproximație, și tatălui meu prea-cucernic, cineva i-a recomandat să-și înfulece fuduliile pe post de anafură. Mămuțo, tătuța mai are fuduliile la locul lor? Să verifici cu minuțiozitate cum stă situația diseară cu plapuma în cap. Că ești uneori o puldică, măicuța mea dragă, încît dacă aș fi bărbat aș rămîne cu ea zbîrcită ca un hrib. Te las, trage-ți sufletul puțin. Mă duc să despachetez. Diseară fă-i cîteva feluri bietului meu tată. Pe curînd, mamă născătoare de Lindia.

Capitolul 4

Înălțătoare mai este încrederea în iubirea aproapelui

Săndica Draconu a căzut în genunchi în fața icoanei Maicii Domnului.

- Îți mulțumesc, Sfântă Fecioară, că mi-ai dăruit o fiică iubitoare. Ca mine, o proastă de dau în gropi?! Să nu-mi dau blănița la scuturat decît cu mare fereală și cu muștrări de conștiință?! Să mă mulțumesc atîția ani cu ce mă servește bețivanul de Gligore... seara... spre dimineață... cu grohăiturile de rigoare?!... Fiică-mea mă unge la suflet cu lăcomia ei după bărbați tineri, frumoși și viguroși.

Dă buzna în cameră fără să fie anunțat protopopul Hucilan Meonte, care este cunoscut în împrejurimi printr-o uriașă deșteptăciune și printr-un enorm bun simț.

- Te rogi, creștina lui Dumnezeu?

Săndica Draconu a țîșnit în picioare cu harțag.

- După cum prea bine se observă, protopop de mămăligă! Cu alt făcăleț învîrtea bărbatul meu afacerile din protopopiat. Eram mîndră de el! Cum de îndrăznești să ne ino... ino... inoportunezi cu vizita asta neanunțată telefonic, jigodie de protopop?!...

- Să avem iertăciune, încă de ieri am aranjat cu Gligore să ne întrevădem la locuința voastră.

- Atunci se schimbă povestea. Fii binevenit pe la noi, Hucilane băiete! Ia loc, Meonte, bătrîne! Mă reped într-o fugă să ți-l aduc pe Gligore al meu, bucățică ruptă din Soare, și nimic altceva.

- Te implor să renunți pentru cîteva clipe la privirea asta aspră.

- Ce s-a întîmplat, iubitul?

- Ah, ce frumos ai glăsuat!

- ... iubitul nostru protopop...

- Atît... iubitule... mi-ai dat foc la sutana de pe mine. Îmi crapă măseaua după tine...
- Mă uimești...
- Îmi scapără călcîiele de dragul tău...
- De cînd, scumpule?
- De cînd nu eram protopop. Pentru a nu te amărî, nu am vrut zile în şir să-i succed... da, parcă succed se spune, lui Gligore.
- Ce sentimente nobile!...
- Măcar ştii că nu am făcut parte din bisericuța, mă rog, din gașca, hoarda de popi căpiați care l-au răsturnat pe Gligore în miez fierbinte de iarnă.
- Asta o ştiu... Dar cu ce mă încălzește?
- Nu mă considera dușmanul familiei tale, și mai ales al tău.
- Să înțeleg, iubițel, că într-o con... con... conjunctură favorabilă ai renunța la scaunul de protopop, ca Gligore să și-l ia în primire fără opoziția ta?
- Mă bucur că faptele mele încep să-ți devină limpezi. Tu, draga mea, să cîntărești și să decizi cînd va sosi momentul să mă retrag din protopopiat. Aștept porunca ta, draga mea.
- O voi lansa în curînd, nu avea grijă tu. Și ce-mi ceri în schimbul renunțării la scaunul moale de protopop?
- Să te privesc...
- Atît?
- Să-mi zîmbești...
- Altceva?
- Să te sărut.
- E bine.
- Să te dezbrac la pielea goală.
- Din ce în ce mai palpitant.
- Să te penetrez pe toate părțile și în toate pozițiile.
- Voi analiza, dragul meu, opo... opo... oportunitățile și voi decide după cum va fi mai bine pentru toată lumea, așa cum ne cere bunul

Dumnezeu... să ne iubim aproapele și... protopopul. Acum, scumpule, te rog să te îndepărtezi, că m-am udat semni... semni... semnificativ... și-mi vine să mă urc pe tine ca o iapă în călduri... Domnul să-ți călăuzească pașii cucernici, craiule!

- Ah, Dumnezeu e mare!

Protopopul Hucilan Meonte a prins a păși de-andăratelea pînă a nimerit ușa prin care s-a revărsat cu întreaga lui credință și iubire.

Preoteasa Săndica Draconu iar a căzut plină de evlavie în fața icoanei Maicii Domnului.

- Prea-sfîntă Fecioară Maria, cred că prostănul de protopop a căpiat de-a binelea. Ce frumos ar fi să mă tăvălesc în paie cu nespălatul acesta!! Cred că m-aș scăpa pe mine de atîta rîs. Mare-i grădina ta, Doamne! Să am atîta minte ca să pot întinde cu gingășie elasticul... de la chiloți... dar fără să se rupă coarda... adică să nu mă cordesc cu minunea de protopop. Să-mi trăiască peticul, ca să-i zboare fulgii cu scaun cu tot lui Hucilan Meonte. Hai, că mă dor genunchii... Să mă scol, că s-au cam trecut vremurile cînd sufereai ca boul pentru credință.

Capitolul 5

Ca o furtună te răscolesc adânc parfumurile amintirilor

Veselă și chiar zglobie mai era preoteasa Sândica Draconu. Dumnezeu din ceruri o învrednicise ca la vârsta asta cucernică să se joace puțin cu dragostea după deget.

S-a întors în cameră într-un capot aproape transparent cuvioasa Lindia.

- Ah, mamă, numai buna creștere ce mi-ai dat-o mă împiedică să umblu complet despuiată și cu țîțele în vînt! Grea pedeapsă este pe capul meu să mă apese o rufă cît de subțirică în loc de un mascul mai gros la dotarea lui! Oare ar fi indecent și necreștinește să-mi lepăd chiloții? Mi s-ar zări iarba răvășită și greu încercată de cei ce au arat-o și-au însămîntat-o? O, parcă ești mai optimistă! Și ochii strălucesc de pofte perverse! Sper că nu te modernizezi prea tare. Pentru noi, femeile, se cuvine să avem la mare cinste, prețuire și repetată întrebuințare ce are bărbatul și nu avem noi. Dar și cînd ne cade în mînă, nu mai știm ce să facem cu ea, și o vîrîm prin toate crăpăturile și ungherele. Pentru că așa le-a orînduit în marea sa

înțelepciune Dumnezeu Tatăl dimpreună cu Dumnezeu Fiul și Sfântul Duh, acum și pururea, în vecii vecilor, amin.

- Îți toacă în draci gurița.

- Păi, dacă nu este ocupată cu altceva, cum ar fi, de-o pildă, înghițitul a două borcane mici, rotunde și pline cu smântână. Cred că nu te deranjează prea tare că mă exprim pe ocolite.

- Vai, fetița mea, vai, nu e frumos ce-ți mărturisesc, dar te admir. Ai curajul să te bucuri de plăcerile vieții. Sînt fericită că mă prezint în fața lui Dumnezeu drept mama ta. Zic să-ți scoți și chiloții ca să vedem cum se comportă musafirii la o eventuală cină de taină.

Lindia, copilă cumincioară și ascultătoare, s-a răsturnat cu picioarele, evident, în sus, pe o canapea, ca să-i vină mai ușor în operația îngerească de lepădare de la sine a unor chiloți, care și așa erau mici și neajutorați de sforicica aceea care de rușine îi intrase în poponeț bieteii fetițe. Apoi cu chiloții învîrțiți pe deget, ridicatu-s-a cuvioasa Lindia pentru a-și aranja mai lipit de trupul ei golaș capotul care făcea o concurență acerbă pînzei de păianjen.

- Acesta îmi este chilotelul! Să poftească a intra omul!

Și omul a intrat. Dar nu orice om. Ci chiar mitropolitul Dariel din marele tîrg Bahluiaș.

- Domnul cu voi, fiicele mele! Să vă aibă în paza lui veșnică! M-am gîndit să-i ard o vizită neanunțată lui Gligore, prietenul meu, că-mi stă în coaste cu miosul de custru. Este pe acasă?

Săndica Draconu s-a încumetat să ciripească drăgălaș:

- Bine ați venit în sînul familiei noastre!

Mitropolitul Dariel i-a întins cam de prin norii religiei o mîină divină, pe care creștina Săndica a sărutat-o cu evlavie nesfîrșită, întocmai cît credința ei nestrămutată în cele sfinte.

- O, la, la, ce dor mi-era să depun un pupic mic-mic pe această mîină de înalt-prea-sfînt mitropolit-lit-lit!

- Se cade ca domnia mea să se îndrepte spre această gingașă floare a familiei Draconu. Primește, fetiță dragă, această mînă a mea spre sărutare duhovnicească.

De mîna întinsă a mitropolitului, cuvioasa Lindia cu sfiiciune și gingășie și-a atîrnat chiloții ei albi. Mitropolitul Dariel nu și-a pierdut cumpătul, ba putem spune că i-a făcut o discretă și drăcească plăcere situația ivită pe neașteptate.

- Cu ce m-ai dăruit pe ziua de astăzi, ca toate zilele, și aceasta fiind binecuvîntată de Dumnezeu?

- Este un obiect foarte intim la care țin foarte mult, că le întărește prietenilor mei respectul față de sufletul meu.

- Și anume, fiica mea?! Fii puțin mai deslușită, te rog frumos.

- Ca să nu mai trag degeaba mîta de mustăți pe rogojină, este vorba de o batistă specială, cu o croială specială și care se întrebuințează în mod special.

- Ca să mă lămuresc pînă la capăt, cu această batistă minunată te-ai șters la năsuc?

- Eu, nu...

- De ce?

- Nu-mi mai vine rîndul... Nu încap de doritori.

- O, aș fi în al nouălea cer dacă mi-ai îngădui să mă folosesc și eu de această batistă...

- Pentru aceasta se află în mîna dumneavoastră...

- Așa-i... așa-i... Să ducem batista la nas și să-i adulmecăm parfumurile, care și ele tot de la Dumnezeu provin.

Mitropolitul Dariel a amușinat cu evlavie și abnegație chiloții cuvioasei Lindia.

- Nici Soarele, care a topit ultimele petice de zăpadă, nu a izbutit să smulgă pămîntului atîtea mirosuri amețitoare precum reușești tu, femeie. Nici vîntul, ce se zbate prin ramuri de iasomie, de gutui și de liliac, nu s-a învrednicit să adune atîtea adieri ispititoare ca tine, femeie. Nici norii, ce împrăștează cu ploi domoale natura, nu au

ridicat vreodată spre nările cerului un parfum mai delicat și mai provocator ca tine, femeie.

Lindia a suspinat întristată:

- Iertare vă cer, înalt-prea-sfinte...

- Cu ce mi-ai greșit, ca să te umilești cerîndu-ți iertare?

- Batista... nu e... decît...

- Taci, fiica mea... Lasă-mă, fiica mea, să-mi îndepărtez din amintire gîndurile și simțurile duioase pe care le-am avut din tinerețe... De ce nu m-ai lăsat, Dumnezeu mare, să fiu simplu și direct cu fetița aceea?...

Mitropolitul Dariel i-a înapoiat Lindiei chiloții. Apoi s-a prăbușit epuizat pe canapea, dar nu cu picioarele în sus.

- Doamnele mele, vă cerșesc un scurt răgaz pentru a-mi trage sufletul... Poate voi găsi liniștea după care tînjesc atîta... Să mă împac cu soarta mea... Și să cred că așa a vrut Dumnezeu ca să mă pună la încercare.

Cele două femei au ieșit din cameră fără să mai rostească o vorbă. Ar fi fost de prisos orice glumă, de vreme ce Dumnezeu a stabilit ca mitropolitul Dariel să rămîină cîteva momente singur în fața golului său sufletesc.

Capitolul 6

Gluma ocrotește iubirile neînțelese

Mitropolitul Dariel era plecat să-și mai regăsească din gândurile rătăcite. Dumnezeu s-a îndurat de suferințele robului său și i l-a trimis în sprijin pe preotul Gligore Draconu, care mai întâi a intrat în cameră cu o figură ursuză, ca mai apoi să se însenineze brusc.

- Îî, Înaltule, bine ați venit pe la nevrednicul de mine! Cu tot ce mi-a dăruit Dumnezeu, mă prezint umil dinaintea înalt-prea-sfinției voastre.

Dariel îi întinde lui Gligore mîna spre smerită sărutare, ceea ce Gligore o și face cu nesfîrșită dragoste și cu nemărginit respect.

- Dragul meu Gligore, mare este iubirea ce ne-o poartă Dumnezeu.

- Așa-i, Înaltule, așa-i!

- Dumnezeu ne povățuiește să ne iubim pînă și vrăjmașii.

- Întocmai așa am procedat mereu, chiar dacă dușman îmi era un simplu bugetar. Ah, ce mă ia în coarnele satirei bugetarul ăla!

- Știi, Gligore, în ce văd eu marea iubire a lui Dumnezeu față de lumea asta?!

- Vă ascult, înălțimea voastră!

- Iubirea lui Dumnezeu se vede limpede în faptul că s-a gîndit să facă lumea asta. Mă-nțelegi?

- Sigur că da. A făcut-o, că dacă n-o făcea, nu mai avea ce iubi.

- Nu așa, fiule. Treburile se prezintă mult mai subtil în planurile divinității. Dumnezeu știa că îi stă în putere să plămădească lumea întreagă, cu stele, cu planete, cu oameni, cu animale, cu plante.

- Da... da... știa... nu-mi încape îndoială că știa...

- Și în loc să-și iubească ideea de creație, s-a angajat cu toată ființa sa să-și iubească creația împlinită.

- Înțelepciunea lui Dumnezeu e mare rău de tot... asta e...

- Și nesfîrșită ca și existența lui care nu are început. Poate a fost un fel de început, ca ipoteză o arunc în discuția noastră duhovnicească, apostolească, profund creștinrească... un fel de

început... cînd Dumnezeu s-a întrecut pe sine creîndu-se pe sine... dumnezeiască ispravă... chiar din nimic... Nici eu nu-mi dau seama cum de-a avut Dumnezeu atîta putere să se zămislească singur...

Biblia nu suflă un cuvînt în această direcție... și bine face...

- Nu vezi tu, Gligore, că lumea întreagă e clădită pe iubire, pe iubirea lui Dumnezeu... Iar noi sîntem purtătorii iubirii cerești... și-i îndemnăm pe alții să procedeze ca în natura necuvîntătoare, unde fluturița, parcă fluturiță am zis, i se dăruiește fluturului care i-a fost hărăzit de Dumnezeu...

- Oho, ați grăit doar adevărul

- Dar și neamul omenesc tot din iubire divină s-a ivit... Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea lui...

- Ba alb, ba negru, ba galben, după cum îi bătea lumina în față... S-am iertare, Înaltule, mai glumim și noi.

Dar mitropolitul Dariel era prea ocupat cu torsul ideilor îngerești ca să mai înregistreze ironiile religioase ale unui preot atît de drag lui, că l-ar fi băgat în sîn cu noianul de cornițe și copite...

- De la primul bărbat s-a înmulțit nămolul de omenire. Iată dragostea lui Dumnezeu și a lui Adam la capitolul "coastă". Dumnezeu a decis că iubirea cere sacrificii și astfel i-a smuls lui Adam o coastă. Toată suflarea a fost în cîștig. Lui Adam i-a crescut coasta la loc.

- Și s-a căpătuit cu o muiere de care să se folosească prin boscheți, prin scaieți... Adam a intrat în rînd cu celelalte dobitoace care deja aveau femelele lor. Dumnezeu e mare de tot. Dumnezeu fiind singur și-a imaginat că Adam nu are nevoie de femeie. Ca să nu mai urmărească încrucișat și cu jind cum se împerecheau alte animale, Dumnezeu a exclamat: "La toți dracii, dacă nu sînt prost grămadă! L-am creat pe om după chipul și asemănarea mea... mă rog... asta așa, ca să-i zăpăcesc la creieri pe oamenii credincioși care cred c-ar fi ceva de capul lor... dar eu fiind singur-cuc... și tăind degeaba frunză la cîini... uite, bre, că nu mă pot ține de snoava

mai sus-menționată... și e musai să-i trimit lui Adam pe cap o femeie... ca să aibă și el ca omul ce penetra cu... vorba bună... cu degetul... cu limba... cu nasul... și cu încă ceva... dar mi-este tare rușine să spun... ca să nu-mi fac poftă singur... ca să nu fișnească din mine vreo nouă Cale Lactee." La care Adam de pe Pământ îl ia la trei-păzește pe Dumnezeu din ceruri: "Ia, mai du-te dracului, Doamne-iartă-mă, Dumnezeule mare, și grăbește-te cu zămisirea Evei din coasta mea, c-am prins bățături în palmă în așteptarea muierei mele... ca să nu pierd antrenamentul..."

- Mă întreb câteodată de unde i-o fi venit lui Dumnezeu ideea cu femeia. Mi-am dat un răspuns provizoriu: pentru că și Dumnezeu se simțea dumnezeiește să nu fie singur, adică să fie trei Dumnezei reuniți în Sfânta Treime, care e de la sine înțeles că a existat înainte de a începe să curgă timpul. Dumnezeu Tatăl s-a asociat la domnie cu Sfântul Duh, dar și cu Dumnezeu Fiul, cu domnul nostru Iisus Hristos, care a existat chiar înainte de a se naște.

- Nu are nici cea mai mică importanță, de vreme ce Dumnezeu a hotărât că așa trebuie să fie...

- Oh, Gligore băiete, ce fericită ar fi lumea dacă am lua exemplul lui Dumnezeu cât de elegant a procedat ca să ivească pe Iisus Hristos! A apelat la Sfântul Duh care a prins un porumbel alb de o aripă pe care l-a trimis îmbibat cu sămânță divină. Această sămânță a ajuns în Fecioara Maria care a rămas gravidă cu Iisus Hristos, pruncul sfânt. Minunat de la un capăt la altul! Când a rămas gravidă cu Dumnezeu-Fiul era virgină, deși născuse deja doi băieți cărora le-a pus același nume... Iacob... mă rog, pe unul îl chema Iacob cel Bătrîn, iar pe celălalt Iacob cel Tânăr. Chiar și după ce l-a născut pe Dumnezeu-Fiul a rămas tot fată mare, mânca-o-ar tata de fetiță cuminte. A fost minunat, a fost divin. Sfânta Treime, cea de-o ființă cu Dumnezeu Tatăl în capul mesei a făcut-o pe Fecioara Maria soția Dumnezeilor, ca apoi aceeași Fecioară Maria să devină mama Dumnezeilor.

Preotul Gligore dădea semne vădite de nerăbdare și plictiseală.

- Să lăsăm, Înaltule, snoavele astea timpite! Sîntem între noi, ce dracul! Atîta vreme cît prostimea dă crezare acestor basme năstrușnice, noi degeaba ne străduim prin faptele noastre hrăpărețe să distrugem biserica.

- Bine le zici, bre Gligore. De aceea te iubesc ca pe un frate, cucernice preot ce-mi ești.

- Nu ați vrea, Înaltule, să vă descrețiți puținel fruntea?! Arătați destul de amărît, și nu se cade ca o persoană ca dumneavoastră să aibă sufletul înlăcrimat.

- Aici sîntem în siguranță, nu ne aude nimeni?

- Ca doi vechi securiști, facem doar schimb de informații. Am înregistrat tot. și cînd mi-a venit la îndemînă, i-am băgat temeinic în scăfîrlie acestui slugoi desăvîrșit care este inspectorul general Dindache Nămolache, că, ăhă, s-au scris dulci porcărele despre putința lui de armăsar, îndemnat fiind de o iepușoară în călduri spre repetate călăriri... De unde, frate, atîta vrednicie la pat?!

- Ce-mi mai face stimatul doctor în mătasea broaștei, care se frichinește și prin Consiliul meu Eparhial?!

- Cum îmi mai tăiați, Înaltule, din elanul povestirii?!...

- Ajută-mă să zîmbesc măcar, frate Gligore, și răsplată multă te așteaptă în ceruri, ca și pe Pămînt.

- S-a îmbarcat acum două decenii acest intoxicat de propria importanță și prestanță cu douăzeci de cămăși și treizeci de cravate după el la Șatra Bornei. Desigur că a luat-o și pe Smuncica sa. Sacul și peticul, tusea și junghiul... Deși nu le ardea să se împerecheze, se sforțau să-și arate unul altuia ardoarea inimii... Ca să n-o mai lungesc... într-o zi calduță, cei doi hulubași s-au înfundat în pădure... Scopurile erau clare... Urma o partidă de amor în draci. Smuncica și-a ridicat fusta în cap și și-a scos rușinoasă chiloții. Apoi l-a ispitit pe bărbățul cu astfel de ciripituri: "Dindache scumpule, hai să ne puțulim puțin. Eu am rămas în puțulica goală...

Coboară-ți nădragii pînă la glezne, că așa îmi place să-ți admir puțuloii." Ce să facă bietul Dindache? S-a conformat poruncilor soțioarei. Și tot își frămînta hribul cu intenția nobilă de a-l transforma într-o ciupercă de cal. Smuncica era cu spatele lipită de un copac: "Hai, Dindache, puțulește-mă, că mă pierd de dragul tău!" Și nu-i trece prin cap o așa idee frumoasă, că și Dumnezeu ar fi fost gelos că nu i-a trecut lui mai întîi prin tîgvă. "Dindache, te rog eu frumos, izbește-mă cu genunchiul în puțulică!"

- Ha, ha, cum, măi Gligore, ai avut tu așa antene performante?! Cu genunchiul dorea Smuncica să fie excitată? Ha, ha. Foarte frumos din partea ei!

- Dar și Dindache era un băiat subțire, finuț, drăguț, un domn, ce mai, a ridicat piciorul, dar s-a împiedicat în nădragii căzuți pînă la glezne, s-a prăbușit la pămînt, s-a rostogolit prin zmeuriș și s-a înfipt cu nasul și obrazul într-o baligă de vacă. Îngrășămînt natural pentru chelia lui, Înaltule... Cred că de atunci se spală pe față...

- Hă, hă. M-ai înveselit, Gligore... Mulțumesc frumos, prietene...

- Și altă dată, Înaltule. Am traista plină cu snoave cuviincioase.

- Condu-mă pînă la mașină, ca să iau drumul Bahluiașului... Frumoasă fată ai, măi Gligore, mi-a rămas gîndul la ea... rămîi cu bine, frățioare.

Și mitropoilitul Dariel l-a îmbrățișat cu căldură și dragoste pe preotul Gligore. Dacă Dumnezeu a hotărît astfel, ce puteau cei doi să facă? Să se urască în acest ocean de iubire dumnezeiască și dezinteresată? Ptiu, drace, nici pomeneală!

Partea a II-a
Să învățăm a fi buni și dreți cu semenii noștri

Capitolul 1
Prietenii se adună cu evlavie în jurul ouălor înroșite

Multă dragoste se revărsa din priviri și din mișcări când fostul protopop Gligore Draconu se întâlnea cu actualul protopop Hucilan Meonte.

Cu temenele și ploconeli protopopul Hucilan Meonte a fost poftit să slujească, să vorbească, să sfințească, să boscorodească și el la o duhovnicească expoziție de ouă vopsite găzduită de Seminarul teologic "Sfântul Ghițșor" al preotului absolut Gligore Draconu. Această manifestare de suflet și de bucurie a cărnii a fost aranjată întru cinstirea celui ce cu multe veacuri în urmă s-a urcat pe cruce, ca să fie coborât de pe cruce și să se ridice apoi la ceruri pentru a ședea cu slavă și făloșenie de-a dreapta Tatălui, de unde se pare că a și coborât înainte de a se naște.

În astfel de împrejurări nu încăpea loc de ceartă. Asta nu însemna că pe dinăuntru cei doi preoți nu puteau simți și judeca după pofta inimii lor cuvioase și prea-imaculate.

S-a așternut pe cusut cuvinte înălțătoare în urechile profesorilor și elevilor mai înfri protopopul Hucilan Meonte:

- Dragii mei dascăli și învățăcei, numai bunul Dumnezeu a orînduit ca astăzi să fim împreună în jurul acestor ouă atît de frumos vopsite și pictate.

Fiindcă omul este liber mai mult pe dinăuntru decît pe dinafară, Gligore Draconu zburda cu drăgălășenie prin tigva personală. Că doar n-o să-și înregistreze singur gîndurile, ca apoi să se pîrască la organele statului:

- Ce frumos trîncănește mămăliga asta de protopop! Să stau cu o jumătate de pas mai departe ca să nu mă împoaște cu balele lui. Ce l-aș strînge de gît cu șireturile de la bocanci!

După ce și-a rotit ochii aceia bulbucăți după vreo copiliță prospețică, mîndrul protopop Hucilan Meonte a mai turnat cîteva snoave simțite:

- Iisus Hristos, unicul Fiu al lui Dumnezeu, a înroșit pentru prima dată ouăle cu sîngele său divin, fie-i numele binecuvîntat în

veci. Pentru aducerea în actualitate a acestei minuni cerești, acești minunați elevi și aceste minunate profesoare s-au gândit să ia în mâinile lor ouăle, să le spele, să le șteargă, să le usuce, să le introducă în tot felul de vopsele, să le lustruiască, ca apoi să iasă cu ele în lume și să vestească minunea: „Veniți de ne priviți ouăle! Pus-am mîna pe ouăle curate de găină, de rață, de curcă, de gîscă, de bibilică, și cu ele în cuiburile acestea de coșulețe ne prezentăm cu toată dragostea în căutare de alte ouă cu care să se întâlnească la drum de seară și de taină, cînd Dumnezeu va revărsa o lumină discretă în odaia de ciocnire a ouălor de diverse părți ale credinței noastre strămoșești.”

În căpățîna preotului Gligore Draconu musteau părerile năstrușnice:

- Ce mai clămpănește protopopul dracului! După cum le zice, parcă ar fi castrat, dacă și-a umplut gura cu ouă. Tare i le-aș îndesa în gît pe ale mele ca să se sature jigodia de ouă sfințite. E prost grămadă, fiindcă habar nu are că adevărata înroșire a ouălor se face cu sîngele de la fecioare.

Protopopul Hucilan Meonte s-a întors cu dulceață, cu miere, cu zîmbete, cu iubire, către neprețuitul preot Gligore Draconu:

- Prea-cucernice părinte Gligore, poate dorești mata să le cînti acestor frumoase fecioare să aibă parte pînă la adînci bătrîneți numai de ouă după gustul lor...

Preotul Gligore Draconu nu s-a lăsat prea greu invitat la vorbire:

- Mulțumesc frumos, părinte protopop. Ne leagă aceeași credință dreaptă... Pot chiar zice că totul ni se trage de la ouă. Cînd ouăle sînt sănătoase, și cheful de a te juca crește. Și aș mai face o referire la un proverb popular: cînd ai un singur ou, atunci vai de capul bărbatului și femeii lui! Cum să împarți un ou la două guri? Dar unde sînt două ouă, și avîntul credinței se întărește, și lucrurile merg unse ca pe pîine, și toată lumea este mulțumită că are ce lua în gură, pe lîngă udătura cea de obște. Și uite-așa, și copiii noștri să

afle de unde li se trage ivirea lor pe lume, acum și pururea, să aveți grijă, fetelor, de ouăle care așteaptă să fie preluate spre mîngîiere, ca și Dumnezeu să-și coboare privirea și bunăvoința asupra creștetului, inimii și pîntecului vostru, să învățați cu sîrguință, și să ascultați de părinții, de profesorii voștri, fiindcă vă vor tot binele din lume, ca și mine, care nu am gîndit să fac nici un rău nimănui. Amin și poftă mare!

Protopopul Hucilan Meonte cugeta în ungherul sincerității sale:

- Mă, dar ăsta nu se lasă pînă nu-mi întoarce mațele pe dos cu aiurelile lui. Îmi vine să-l pocnesc peste gură cu lopata ca să-și înghită deodată și măselele, și limba, și veninul.

Preotul Gligore Draconu, cu ochii umezi de credință și iubire, s-a îndreptat spre protopopul Hucilan Meonte:

- Să ne îmbrățișăm, părinte protopop, ca prin exemplul nostru să-i îndemnăm pe acești destoinici școlari să se înțeleagă, să nu se certe, să-l slujească pe bunul Dumnezeu.

- Dragul meu preot Gligore, așa cum nimic urît nu ai gîndit și nu ai simțit despre mine, așa și eu, de față cu acești copii ai Domnului, îți mărturisesc dragostea mea fără sfîrșit. Așa să ne ajute puternicul Dumnezeu.

Protopopul Hucilan Meonte și preotul Gligore Draconu s-au îmbrățișat, s-au sărutat cu adîncă evlavie creștinească și cu frică de Dumnezeu, care pe toate le vede, le cîntărește și le răsplătește cu înțelepciune părintească.

De mare folos a fost vorbirea cuminte a celor două fețe bisericești, fiindcă este la mintea cocoșului că, fără intenția de a sfinți expoziția de ouă vopsite găzduită de Seminarul teologic "Sfîntul Ghițșor" al lui Gligore Draconu, nu ar fi izbutit nimeni nici măcar să se joace cu ouăle, dar să le mai și înroșească, adică să le pună la lucru creștinesc...

Capitolul 2

Un zvon își desăvârșea lucrarea sa încurajatoare

Cei care au asistat la acest moment adânc creștinesc s-au retras dincolo de porțile Seminarului teologic " Sfântul Ghițșor", adică și-au luat tălpășița, fiindcă unele treburile încă nerezolvate îi așteptau pe acasă. Au rămas în mijlocul expoziției ca să admire ouăle vopsite doar fostul și actualul protopop.

Ca să evite aprinderea unor dispute diavolești între cele două cinstite fețe bisericești, prea bunul Dumnezeu a îndemnat-o pe Săndica să se prezinte în pas alergăreț lângă cei doi preoți. Așadar, cocoana Săndica s-a simțit obligată să gîngurească dulce către actualul protopop.

- Mu... mu... mulțumim tare frumos, părinte protopop, că ne-ai onorat cu prezența dumitale. Sper din tot sufletul că vom avea în curînd ocazia să-ți întoarcem vizita. Că umblă niște zvonuri, Doamne-Doamne... ce de zvonuri...

Gligore Draconu i-a întins o mînă de ajutor scumpei sale soții, mai ales că au învățat împreună această nobilă meserie a mîngîierilor sufletești.

- Lasă, draga mea, nu-l mai amărî degeaba... Sîntem cu toții în mîna lui Dumnezeu... Mai bine ne-am gîndi la lucruri frumoase, cum ar fi împreunarea trupească a bărbatului cu femeia sa. Fie, mă sacrific, și-ți povestesc, prietene Hucilan, cum îmi călăresc preoteasa.

- Protopopul Meonte avea sub frunte și pe limbă un singur gînd, o singură vorbă:

- Ce zvon, doamnă?...

- A, mai nimic, Hucilane...

- Ce se relatează despre mine, frățioare Gligore?

- Nu le da crezare... sînt răutăți mincinoase... sau minciuni răutăcioase... Care să fie expresia cea mai nimerită, părinte protopop? M-am luat cu vorba și am uitat de povestea promisă. Mie cel mai adesea îmi vine chef de tăvălit cu muieră mea după ce mă îmbăt ca un porc. Nu pot să-l jignesc pe omul care mă cîntește cu un pahar de vin. Am jurat cu mîna pe ghimpul mîntuitorului ca niciodată să nu beau deodată din două pahare... Zău că nu pricep cum pot unele femei să se îndulcească în același timp din două...

- Gligore, ce primejdie mă paște?

- Ceva în legătură cu scaunul!

- Ce scaun?...

- Cum vin ca ultimul derbedeu și boschetar, încă din pragul ușii îi strig preotesei cu voce fermă, bărbătească: "La toți dracii, comoara mea, am de gînd să rup patul cu tine... pregătește-te sufletește, că de trupul tău durduliu are grijă un bărbat chipeș, deștept și bine văzut în crema societății".

- Despre ce scaun se zvonește în lume, doamnă Săndica?

Săndica are și ea destule limite, așa că a izbucnit cu năduf:

- Dar cîte scaune, ai bre omule?!

- Unul pe zi, dar fără prea multe scremături. Se întîmplă uneori să mă constip și cîte o săptămînă, și atunci mă ajut cu degetul ca să-i dau drumul...

- Măi scîrbosule, nu despre scaunul acela este vorba în propoziție!

- Dar despre care?...

- Despre scaunul de protopop.

- Ah, mor!

- Încă nu! Nu ai aflat încă nimic!

Gligore Draconu și-a reluat netulburat istorisirea împreunării cu preoteasa inimii lui.

- "Nu pune mîna pe nimic, păcătoaso! Vrei să ți-o faci singură, antihristo?! Lasă-mă pe mine să te dezbumb, adică să te deschii la bluziță care șade mai jos de o anume buziță. Așa, fetițo, ți-am scos bluzița, ți-am despachetat țițoancele din pungile lor... Acum voiesc să mă ocup de partea ce se află sub buric. Dar dacă stau în genunchi pentru operațiunea de dezangajare vestimentară, s-ar putea să-ți reglez niște Dumnezei, că pe tine nici vorbă... A, am găsit, urcă-te în pat, nu culcată, fă, drept în sus, fă, mînuțele spre tavan, picioarele ușor desfăcute... Mai departe... Fusta jos... Și chiloții... jos și ei... Ei, dară dacă te-ai cocoțat ca o curcă beată pe maldărul de găteje, atunci procedează erotic, creștina lui Dumnezeu... întoarce-te cu poponețul tău divin la mine... îngenunchează cu evlavie... lipește-ți fruntea de patul conjugal neîntinat... că eu voi scăpa repezior de sutana asta și de alte rufe înnegrite... și mă voi afunda îndată în tunelul tău... ca să cotrobăi după niște plăceri pe care Dumnezeu ni le-a dăruit în această seară". Dar ce ai, bre Meonte? Ești palid ca o oaie bleagă! Să te ducem la un doctor? Vino-ți în fire! Te-am excitat chiar așa de rău cu povestirea despre zburdălniciile noastre? Rămîi cu bine, prietene, te las pe mîna nevستی-mii ca să scoată untul din tine! Curaj, frate!

Capitolul 3

Se caută un umăr de sprijinire a scaunelor

Protopopul Hucilan Meonte a rămas să-și clătească privirea și simțirea cu preoteasa Sândica Draconu.

- Doamnă...
- Ce e, băiete?
- Nu mă mai părpăli, că mă sfarojesc tot!
- Ce ți-am făcut, prietene?
- Lămurește-mă ce e cu zvonul acela răutăcios și mincinos la adresa mea?!
- Mai nimic, iubitele!
- Te implor, scumpa mea!
- Dacă tot veni vorba de scaunul tău de protopop care se cam clatină...
- Aoleu, Sândico mamă...
- Ești pe ducă, tinere...
- Ce mă fac, oameni buni?!...
- Zic să șezi cuminte pe acest scaun...
- Pe acesta?
- Da, Hucilane...
- E bine așa?...
- Aproape de perfecțiune, Meonte...
- Și ce-ți dorești, iubitel, cel mai mult și mai mult în aceste momente de intimitate?...
- Să nu mă părăsească Dumnezeu.
- Când sînt lîngă tine, înseamnă că și Dumnezeu este prin preajmă ca să ne supravegheze dragostea noastră nevinovată. Ori ai uitat că mă iubești?!
- Doar la tine îmi zboară gîndul, chiar și în timpul slujbei de la Biserica "Sfîntul Iliușă Bubuitorul". Să mă fulgere Dumnezeu dacă te mint!
- Pe cuvîntelul tău de onoare?

- Să-mi sară ochii din cap! Martoră îmi este Fecioara Maria cea născătoare de Dumnezeu.

- E bine... Nu știu cum se face, dragul meu Hucilan, că în prezența ta mă simt din nou fecioară. Ai o putere de per... de per... de convingere, ceva care m-a copleșit, nene. Deși îmi doresc din tot sufletul să mă împreunez cu tine, mă blochez, băiete, mă încui în mine, mă constip psihic... psihicește... Ajută-mă să trec peste acest prag al spaimei mele de veșnică fecioară.

- Nu știu... îmi pare bine... nu mă pricep... oare cum să te încep... să te desfund... să-ți penetrez iubirea...

- Ia-mă ușurel, că sînt o fată cumplit de mare!...

- Ți-aș propune să lăsăm pe altă dată spovedania dragostei și fericirii noastre.

- Nimic, Hucilane! Ard! Mă topesc pe picioare! Și la intersecția picioarelor mele se află ceva dulce pentru tine... Ah, cît să mai aștept pînă să-ți ofer pe tavă feminitatea mea gingașă! Tandră! Duioasă! Și... puțin zvăpăiată! Stai drept pe scaun, Hucilane! Ah, ce umăr viguros ai, masculine! Pe acest umăr ispititor îmi voi depune în aceste clipe divine comoara mea mustind de dragul tău.

Și preoteasa Săndica Draconu a trecut de la vorbe la fapte, adică s-a lipit cu respectiva parte a corpului ei lăbărțat de umărul de nădejde al protopopului Hucilan Meonte.

- Oh, iubitele...

- Nu, iubito...

- Ba da, scumpici.

- Mă trec toți fiorii, Săndico fato!...

- Pe mine, dracii adunați în regimente compacte și disciplinate mă mănîncă, mă devorează, mă hăcuie, mă chinuiesc, mă pedepsesc că am pus o lespede grea de marmură neagră pe dragostea noastră... Dar, gata, am dat deoparte pietroiul din calea iubirii mele dezlănțuite.

Și preoteasa Sândica Draconu a început să se frece cu menționatul petic de umărul protopopului Hucilan Meonte.

- Sînt al tău în întregime, coană Sândica! Fă din mine tot ce-ți trece prin cap...

- Multe aș pofti eu de la tine, dar nu știu dacă te duce mintea...

- Se scoală ea... că altfel o iau la palme...

- Mintea, dragule.

- A, mintea... da, mintea... cu mintea... ce e cu mintea?...

- N-ai vrea s-o pui?...

- Ba da...

- ... S-o pui la treabă...

- Cum să nu...

- Cum stai cu imaginația?

- Prost de tot... ba nu, bine, foarte bine...

- Așadar, unde ne aflăm noi acușica?

- În Seminarul teologic "Sfîntul Ghițișor" din Dondoșani... Am răspuns bine la întrebare?...

- Bănuiesc că mădularul tău dă semne de trezire...

- De mult, iubițico...

- Dar închipuirea ta este încă somnoroasă... Unde ai vrea să hălăduim fără grijă, numai noi doi și dragostea noastră infinită?

- Oriunde... chiar și pe Lună.

- După cîte am fost informată, pe Lună nu se află picătură de apă și strop de aer... De copaci și de umbra lor înmiresmată nici vorbă... Așa că, iubitele, Luna nu reprezintă un cadru prielnic pentru jocurile desfătătoare ale dragostei.

- Sînt perfect de acord cu tine!

- Și atunci, neprețuitule?...

- Condu-mi tu imaginația...

- Sîntem, prin urmare, pe cărările înguste ale codrului.

- Ce răcoros adie vîntul printre ramuri...

- Și am ajuns pe malul unui rîu...

- Iubita mea, apleacă-te puțin peste unda râului ca să prind curaj să te privesc în față...

- Iubitule, râul pășește sfios printre pietre... Ramurile bătrînilor copaci ne șoptesc să fim cuminiți...

- Iar la cotul râului înflorește în fața noastră o discretă poiană cu iarbă înaltă, cu flori multe, cu fluturi îndrăgostiți...

- Hai să ne întindem în mijlocul poienii, iubitul... Am ajuns, dragule... hai să ne dezbrăcăm la pielea goală... să nu păstrăm nici o rufă pe noi... Nimic... nimic... nimic... Te-ai dezbrăcat, scumpule?...

- În totalitate...

- Eu, acum îmi scot din urechi cerceii ca să nu te zgîrii cumva... Și mă întind în iarbă cu fața în sus... Vino deasupra mea...

- Nu... Să ne oprim...

- Dă-mi, iubitul gura să ți-o sărut... mușcă-mi limba...

- Ah, nu vreau...

- Ia-mi sînii la frămîntat și la strîns!

- Te rog... nu mai vorbi...

- Acum ești cu obrazul lipit de buricul meu...

- Nu... nu... nu...

- Da... ba da... Mai jos... Sînt udă toată... Gustă-mă...

- Ah... Oh... Iha... Nu mai pot... Am... Se apropie... Am... Îmi dau drumul... Am terminat... Pe mine... În nădragi...

- Ce neatent ai fost, dragul meu Hucilan, eu am beneficiat de la întîlnirea noastră de un șirag de plăceri... Altă dată, să-ți folosești degetul drept contor de plăceri...

- M-aș cam duce...

- Sătulule... Hai, du-te și spală-te iute... Și dacă mai poți, fă-ți-o încă o dată și singur...

Și protopopul Hucilan Meonte s-a grăbit să-și ia ușa-n cap de teamă să nu se lipească din nou cu gîndul de scaun.

Capitolul 4
Să aflăm cumițtenia lumii într-o ceașcă **în miresmată**
de ceai

Preoteasa Săndica Draconu nu a rămas prea multă vreme singură ca să-și admire faptele trecutului recent încheiat. În camera cu ouă vopsite au mai intrat încă două... persoane. Doar nu ne-om gândi că ar fi sosit de prin văzduh niște balauri ori niscaiva gîngăanii?! Erau și ei oameni cu păcatele lor. Dar cine-mi sînt noii veniți? Tot cei vechi: preotul Gligore Draconu și tînăra preoteasă Lindia Vezenteu.

Să le urăm călătorie spornică în continuare pe ogorul credinței strămoșești.

 Iată-l pe Gligore Draconu cum își îmbrățișează cu gingășie soția:

 - Draga mea, ce i-ai făcut lui Meonte-mămăligoiul, de mergea cam crăcănat? L-ai izbit rău în vârful capului cu dragostea noastră după informații proaspete? Parcă bietul om se scurgea pe picioare. Dar să-l lăsăm dracului de protopop timpit!

 - Precum zici tu, bărbățele.

 - Îngăduie-mi, dragă nevastă, să ți-o prezint pe fiica noastră cea atât de cuminte, atât de ascultătoare, atât de rușinoasă...

 - Nu-mi cunosc eu marfa, scumpule?! Doar amîndoi am crescut-o.

 - Sînt mîndru de tine, fetița tatii!

 - Și eu de voi, tăticuțule.

 - Ai văzut, nevastă, că abia a îndrăznit să deschidă gura de pudică ce-i?! Pudilica' ~~ta~~ta!...

 Lindia s-a emoționat de la un capăt la celălalt.

 - Nu mai vorbiți așa, stimații mei părinți, că mă pornesc să bocesc ca proasta cu știuletele în gură.

 - Nici așa, draga mamii, cum să lăcrimezi, cînt tu ai fost croită ca să aduci fericire și veselie pe chipurile oamenilor?!...

 - Vă purtați așa de frumos cu mine, Lindicuța voastră, încît vă rămîn datoare cu tot respectul din lume. N-o să vă ies niciodată din cuvînt! Poruncește, tată!

 - Fetiță scumpă, nu ne place comportamentul tău cam reținut. Cînd o femeie este reținută, plutește primejdia să fie respinsă de crema societății. Trebuie să fie în permanență cu gluma și cam atât în gură.

 - Cu ce a spus tata, măi mamă, să fiu în gură?

 - Da, cu gluma...

 - Cum, eu nu știu să relatez bancuri deșuchiate? Voi sînteți de vină că nu am auzit în casa noastră nici o necuviință!

- Așa e, draga tatii, nu te-am pregătit duhovnicește în suficientă măsură să dai piept cu parșiva asta de viață. Iartă-mă, Lindia!

- Și să nu mai fii năzuroasă ca să-ți ascunzi timiditatea! Dacă nu poți altfel, suspină cu smerenie și ispitește cu decență. Și lumea întreagă va fi la picioarele tale, măi fato măi!

Preotul Gligore Draconu își sărută fiica pe frunte. Preoteasa Sândica își sărută fata pe obraji. Lindia le sărută părinților mîna. Toți trei au lacrimi de dragoste în ochi și în suflet.

- Dragile mele, permiteți-mi să vă istorisesc, parcă din Biblie, o întâmplare din care se desprind cîteva învățăminte folositoare.

- Sînt numai urechi, tăticiuțele.

- Era odată un inspector general pe numele lui de Dindache Nămolache, cică și doctor în mătasea broaștei. Cu ajutorul lui Dumnezeu, și eu analfabetul îmi voi tranșa doctoratul în teologie. Ce, numai nătăflețul de Hucilan Meonte să fie doctor?! Cînd am aflat că protopopul și-a luat doctoratul, îmi venea să mor de ciudă. Mi-am izbit fesul de dușumea că altfel îl mîncam pînă la ultima scamă. Și conul Dindache Nămolache avea o nevastă, Smuncica, foarte echilibrată la psihicul ei. Se smunceau vracii din Capitală s-o zdruncine, dar ea, nimic, mergea dreaptă cu scîrîțitul ușilor și dușumelelor în miez de noapte. Mă rog, ținea morțiș să aducă pe lume o groază de copii... Dar să revenim cu picioarele și cu microfoanele în cuibușorul de plăceri erotice al familiei Dindache și Smuncica Nămolache. "O, măi Dindache, nu-i așa că în seara asta ne puțlim?!... Hai, că te aștept în dormitor desfăcută în întregime. Ah, puțulica mea te dorește! Să treci pragul în puțului gol!" Și se înfățișa Dindache întocmai așa cum au sunat indicațiile prețioase ale scumpei, drăgălașei și echilibratei sale soții. Venea, mare, venea conul Dindache spre patul conjugal avînd-mădularul-în-avînt ca tot bărbatul doritor să lase victorios în urmă o lungă perioadă de postire. Încea Dindache să se urce pe Smuncica sa. Dar dumneaei de colo: "Am o migrenă între coasta a treia și

genunchiul stîng." Era și glumeață duduia... "Hai, Dindache, nu te supăra, prepară-mi un ceiuc pentru doamne bolînde!" Se ducea Dindache, cătinel, cătinel, ca s-o pună de-un ceai de cătină, mac, mac, avînd-și-mădularul-în-avînt. Se întorcea lipa-lipa cu ceașca aburindă, mai avînd-și-mădularul-în-vînt. Și sufla Dindache în ceiuc ca să se răcorească mai degrabă. Iar cînd ceiucul se răcorea, glasul nevastei lui cea întreagă la simțuri mi se auzea: "Vai, Dindache, vai, ai uitat, scumpule, să pui zahăr! Să nu te speli la puțului, măi Futulache măi, pentru că vreau să te verific prin adulmecare dacă mergi la femei, măi puțulache, în timp ce îmi prepari ceiucul. S-a înțeleș, coane Dizdache?!" Și Dindache iar îmi pornea, praguri călărea, și mi se-ntorcea cu zaharnița în mînă și cu mădularul bălăngănind în vînt. Și în timp ce Smuncica în liniște ceiucul își sorbea, Dindache în pijamale mi se îmbrăca, de toți sfinții și dracii în gînd că înjura, și apoi lîngă draga și sănătoasa lui nevastă că mi se întindea, ca la un somn dulce să se dedea, că-și merita odihna, de vreme ce și-a alergat mădularul prin tot apartamentul ca să-l înece în cana cu ceiuc. Vezi, fetița mea, de trage de aici concluziile cele mai potrivite, ca să te potrivești cu persoanele iubitoare în vorbe, în mișcări și în jocuri cuviincioase. Noi te lăsăm să-ți tragi puțin sufletul. Și îndepărtează de la sine mîțîielile, fițîielile, codelile, fandoselile, sclifoselile, hachițele! Îți ținem pumnii, fetița noastră cea cuminte și ascultătoare. Îți stăm prin prejmă.

Cei doi părinți mărinimoși, preotul Gligore și preoteasa Săndica, au îmbrățișat-o cu iubire creștinească pe Lindia lor cea frumoasă și isteată. Apoi s-au strecurat pe ușă, ca să aibă răgaz fiica lor să mediteze asupra neprețuitelor sfaturi pe care le-a primit cu inimă largă. Fiindcă este știut că părinții doresc fericirea copiilor și a lumii întregi. Doamne-ajută.

Capitolul 5

Degustarea frumuseții la o margine de masă

Și a rămas biata Lindia singură să se pregătească sufletește pentru a lua în piept cu supușenie creștinească greutatea vieții.

- Of, măicuțiță-mamă dragă, tare-s mică și neajutorată! Dar Dumnezeu din ceruri, ce priveghează asupra mea cu un ochi blînd și înțeleghător, îmi va trimite la vreme gîndul cel bun după care să-mi îndrum pașii mei neștiutori de cele scîrbavnice.

A intrat în odaia ouălor mitropolitul Dariel. Avea chipul zugrăvit ca într-o icoană zîmbind cu evlavie și cu multă iubire către Dumnezeu.

- Doamne-ajută, fetițo! Numai atotputernicul Dumnezeu mi-a călăuzit pașii ca să-ți zăresc ochii și să-ți aud glasul îngeresc. Mulțumescu-ți ție, Doamne, pentru privilegiul acordat!

Lindia era și ea o icoană din care s-a prelins o lacrimă și a scîrțîit un suspin:

- O, vai...

- Domniță dragă, sufletul meu a căzut într-un greu păcat...

- Oh, nu...

- Diavolul a ieșit învingător la trîntă haiducească, vijelioasă cu Dumnezeu.

- Ah, ce nenorocire!...

- Simt că mă aflu în întregime la porunca Diavolului...

- O, la, la, la, ce tragedie pe neamul nostru de drept-credincioși.

- Dar în cazul meu, diavolul a luat chip de femeie...

- Diavolița dracului!...

- Și are un obraz de heruvim, să muști din el, nu altceva...

- Și cine v-ar împiedica?...

- Diavolița, fata moșului...

- Am ceva îndoieli, Înaltule...

- Eu mă hrănesc doar cu iubirea către Dumnezeu!! Ajută-mă să-mi alung din mine ispitele cărnii!!! Alungă-mă din fața ta!!! Ca să-i facem pe plac...

- Cui, Înaltule???...

- Diavolului...

- Cum?...

- Păi, dacă m-a dus în ispită... și acum rămîn cu buza umflată... nu înseamnă că Diavolul rîde în barbă de zbuciumul meu?...

- Asta, cam așa se prezintă problema...

- Dar...

- Dar, Înaltule?

- Dar dacă fata nu mă respinge, ar fi că l-am pus amîndoi cu botul pe labe pe Satana... Iar cînd Satana este învins, și Dumnezeu se bucură... Am greșit cu ceva în raționamentele mele profund creștinești?

- Cu nimic, Înaltule.

- Te ascult, femeie frumoasă, isteată și cumine!

- Ce doriți să auziți, Înaltule?

- Gîndul care nu-mi dă pace de atîția ani...

- Eu sînt o creștină prea sfioasă... De aceea v-aș recita următoarea propoziție feciorelnică: De-abia aștept, Înaltule, să-l slujim amîndoi cu credință multă pe bunul Dumnezeu.

- O, m-ai fermecat cu aceste vorbe divine! Lasă-mă să depun cîteva sărutări duhovnicești pe aceste degete care exprimă căldura inimii tale!

Mitropolitul Dariel sărută cu înfocare fiecare deget și unghie, deocamdată de la mîinile cuvioasei Lindia.

- Mă simt onorată, Înaltule, de aceste sărutări prea-sfinte!

- Ți-aș propune...

- Orice, Înaltule...

- Să facem puțină ordine pe această margine de masă.

- De acord, Înaltule...

Și cei doi drept-credincioși au îndepărtat de pe acea parte a mesei obiectele care le-ar fi stat în calea rugăminților către înaltul cerului.

- Draga mea, aș îndrăzni a te ruga să șezi cu spatele la masă...

- Așa, sfințite?...

- E bine... O, cîtă feminitate în sprijinirea ta evlavioasă de marginea mesei! Nu găsesc altceva de făcut decît să-ți cad în genunchi... Te iubesc, Lindia dragă! Te ador cu toată credința mea nestrămutată în Dumnezeu și în scaunul de patriarh!

- Sînt atît de fericită că Dumnezeu m-a învrednicit să vă cad cu tronc!

Mitropolitul Dariel o pipăie flămînd pe Lindia care geme de recunoștință.

- Lindia, scumpă mi-ai răscolit simțurile.

- Îți mulțumesc, Dumnezeule mare, că pot fi de folos credinței strămoșești!

- Puțin... puțin îmi permiți să-ți ridic poalele fustei?...

- Chiar puțin mai mult... Îmi tremură genunchii de emoție...

- Să ți-i mîngîi...

- Mai cu pasiune, Înaltule... Acești genunchi vă aparțin...

Mitropolitul Dariel îi sărută Lindiei genunchii... și avansează... și avansează cu sărutările, mîngîierile, mușcăturile... avansează...

- Să mă opresc, Lindia mea?

- Nu sînt eu în măsură să-i poruncesc lui Dumnezeu... Sînteți pe calea cea dreaptă, oricum, Înaltule...

- Acum observ că ți-ai pus alți chiloți pe tine. Aceștia parcă sînt și mai incitanți... Ah, ce parfum!... Sînt atît de îndrăgostit de tine!... Ce elegant stai cînd eu îți sărut chiloții!...

- Mă simt obligată să recurg la o spovedanie pe loc. Cu acești chiloți am vizitat mînăstirea Zbucium, unde nămolul de lume s-a adunat ca să se delecteze cu discursul dumneavoastră. Pe atunci îi purtam în poșetă, că era o zăpușeală... și-o fumăraie se întindea... și-o înghesuială se lățea... și-o îmbrînceală ca la bîlci se răscolea... nu altceva... că-ți venea să dai dracului și credință... și bună cuviință... și să te dezbraci la poponețul gol... și să te arunci în prima tufă de urzici... Mă rog... să revenim... Continuați să vă extaziați dinaintea chiloților mei. Ei, haideți odată dați-mi chiloții jos. Cu gura, că mă gîdilă grozav barba dumneavoastră.

Mitropolitul Dariel, flăcăiandru săritor la rugămințile fetei, s-a așternut harnic pe mușcat chiloții de elastic, de margini, de colțuri, de franjuri, și cu ei în clonț a coborît cu nasul la gleznele Lindiei.

- O făcurăm și pe asta, scumpa mea. Ce mai urmează să întreprindem în secunde viitoare?

- E foarte simplu, Înaltule. Eu îmi voi depune fundulețul pe marginea mesei... Cineva... nu ghicesc nici de-al dracului cine poate fi... cineva o să-mi desfacă picioarele ca să-și facă loc pentru buzele lui către buzițele mele. Pe ele, Înaltule!!

Și desigur că, avînd aprobarea lui Dumnezeu, mitropolitul Dariel i-a făcut Lindiei cele de cuviință... pînă aproape de capătul plăcerilor... Pentru că mitropolitul se pregătea să termine, așa că a zbughit-o repejor pe ușă, ca să ajungă într-un loc discret, unde mîinile să isprăvească lucrarea începută...

- Mă rog frumos, făcă-se voia ta, mitropolitule... dar nu e deloc creștinește să mă lași excitată ca proasta în lanul de cucuruz... Ca să mă adie aerul, nu voi îmbrăca chiloții, ci îi voi depune între țîțe, sub bluză... Ce fierbinte mi-s, că îmi vine să mușc din primul știulete care intră pe ușă... Sper să nu fie tata ca să nu intru în rivalitate cu mama...

Capitolul 6

În galop sosește clipa de zburdălnicie

Sînt momente în viață, cînd femeiei nu-i trebuie nimic altceva decît un bărbat...

Așa era și cuvioasa Lindia în căutare grabnică de bărbat. Nu avea nici cea mai mică importanță dacă era bătrîn sau tînăr, voinic sau schilod. Bărbat să fie! Fiindcă era o femeie sănătoasă, cu o educație aleasă, cu o morală fermă, nu i-a trecut prin cap și simțuri să se împerecheze cu o femeie. Încă...

Și Dumnezeu din ceruri a citit în inima Lindiei curățenia ei de creștină și i l-a vîrît pe ușă pe Belisarion, soțul ei iubit, luat cu acte în regulă... mai puțin cu...

- Se poate, Lindia, să te întreb dacă mergi cu mine acasă?

Lindia era rug și flacăra, cascada spumegîndă și fiară neîmblînzită:

- Închide ușa!!

- Ce să fac, dragă?

- Să închizi ușa! Că mă trage curentul!!

- Mergi acasă?

- Dar aici nu-i casa noastră?! Unde sînt eu, se află și casa noastră. Ce te freci ca tembelul în sutană, parcă s-au năpustit peste tine mii de purici?!

- Gata, mi-am aranjat-o...

- Ce?...

- Sutana, iubito...

- Ți-am spus eu să-ți îndrepti bulendrele de pe tine?! Nu! Scoate-ți sutana! Că altfel te deznod ca să am ce înnoda!

- Cu ce te deranjează astăzi sutana?

- Mai vrei și explicații, nerodule?!

Și Lindia s-a repezit la sărmanul preot Belisaron Silvan Vezenteu, ca să-l vadă pe bunul Dumnezeu, i-a apucat sutana de poale cu intenția nobilă de a i-o pune în cap.

- Astîmpără-te, Lindia, nu mă despuia!...

- Cum?! Eu emit o poruncă, iar tu te înconțrezi cu mine, nenorocitul?! Jos mîinile de pe sutană, Belisarioane!!

- Nu...

- Poftim două palme ca încurajare pentru ascultare de nevastă iubitoare!

Dar Lindia, femeie darnică, i-a cărăbănit vreo cinci-șase, ca educația ei să fie însușită mai temeinic. Întrucît bărbățelul ei nu dădea semne că ar ceda sub presiunea pumnilor, Lindia a fost nevoită să-i șuiere șerpește în față:

- Dacă nu-ți lepezi sutana, neputinciosule, te zgîrrii ca o pisică turbată... Și-ți fac ferfeniță sutana cu mîinile astea care nu cunosc milă, iubițoiule!!! Mîinile sus, nepricopsitul!!

Ce era să facă evlaviosul preot Belisaron Vezenteu? A ridicat cuminte mîinile către Domnul, ca doamna Lindia să-i smulgă sutana cu turbare. Lindia i-a aruncat sutana cu scîrbă într-un colț de cameră.

- Mă, dar costeliv te mai înfățișezi!... Dacă ai fi în întregime doar o singură... o singură... ceva cu p... ar mai merge... dar așa... Hai, vino, iubitul, la nevastica ta tandră, gingașă, doritoare de intimitate!

- Nu vin... Să mergem acasă...

- Pînă acasă mi se răcorește sîngele dintre... din picioare... eu îndată, dar îndată, te vreau... și te voi avea orice s-ar întîmpla!!

Lindia l-a prins de curaua pantalonilor pe vrednicul său soț.

-Nu, Lindia, nu...

- Ah, ce-mi place cînd te opui... continuă cu negațiile, ca să mă provoci... Ia labelle de pe mîinile mele, jigodie castrată!

Ca să fie mai convingătoare, Lindia i-a ars lui Belisarion câțiva pumni în coaste.

- Așa, bărbățele, gemi de plăcere ori de durere?!

Lindia i-a desfăcut cureaua și l-a descheieat la pantaloni. În disperare, Belisarion s-a lăsat pe vine strângînd cu putere genunchii la gură. Lindia l-a îmbrîncit de la spate, de a venit Beliasarion al ei cu nasul, fruntea și obrajii de dușumea.

- Aoleu, ce te-a apucat, Lindia dragă?! Era să-mi julesc...

- Ce păcat că nu ai ce lăsa fără piele!...

Lindia i-a înfipt un pantof în ceafă, de i s-a fracturat lui Belisarion respirația sub călcîiul nevestei și al sorții dușmănoase. S-a pornit Belisarion pe smiorcăit:

- Văleu, îmi rupi gîtul!

- Drăguțule, numai de tine depinde dacă te mai canonesc mult. Îți propun un tîrg, eu îmi iau piciorul de pe gîtul tău, iar tu îți întinzi picioarele de sub tine, ca să nu mai stai țuguiaț ca un boboc de gîscă la păscut troscot.

Belisarion s-a dezdoit adică s-a lungit pe dușumea cît era el de scurt.

- E bine așa, iubito?

- Ca tacîmul să fie complet, tu să-ți desfășori pe mai departe activitatea de frecare a frunții în căutare de Dumnezeu! Cu amîndouă mîinile!! S-a înțeles, nefericitele?!!

Belisarion și-a sprijinit palmele pe dușumea și fruntea pe palme și aștepta resemnat desfășurarea evenimentelor. Lindia s-a îndreptat fremătîndă spre picioarele căzăturii de bărbatu-său. S-a aplecat flămîndă, și din cîteva mișcări hotărîte i-a smuls lui Belisarion și nădragii, și chiloții, îngrămădindu-i spre genunchi. Cuvioasa Lindia i-a frăgezit lui Belisarion fesele plesnindu-le cu delicatețe. Tot cu drăgălășenie l-a mușcat de o bucă așa de pățimaș, încît nici Belisarion nu a mai avut nimic de obiectat. Apoi Lindia și-a suflecat fusta și cu picioarele desfăcute s-a trîntit peste fundul

dezvelit al lui Belisarion. Precum o călăreață nesatisfăcută pe un armăsar neștiutor de poftele omenești, Lindia a galopat, a împins, s-a frecat, s-a răsucit, s-a zvîrcolit deasupra poponețului legiuitului său soț. Belisarion nu mai crîcnea, prentu că prea era închingat și cu șaua pusă. Mai lipsea doar biciul. Dar Lindia, la șoapta lui Dumnazeu, a remediat neajunsul călăriei. Și-a scos dintre sîni chiloșii și cu entuziasmul apropierii de culmile plăcerii îl croia peste cap pe Belisarion cu amintitul obiect de îmbrăcăminte.

- Dii, căluțule, nu mă lăsa în baltă! Ah, ce drag îmi ești, Belisarioane băiete! Acum, îmi vine... o, îmi vine... ce bun ești, Dumnezeule mare, cu o roabă credincioasă ca mine!... Mulțumesc frumos de tot, izditule... Ai văzut ce simplu și drăgălaș a fost!... Hai să ne punem ordine în hainele răvășite de dragostea noastră sinceră.

Întocmai așa au procedat cu bulendrele, fiindcă este știut că rufa îl face pe om, de vreme ce-i ascunde atîtea unghere rușinoase spre care se îndreaptă lumea bună cu priviri sfielnice și pofte cuminți...

Lindia și Belisarinul ei, de mînuță, s-au îndreptat spre ușă, dincolo de care îi așteptau numai indivizi cu frică dezinteresată față de Dumnezeu. Așa să-i ajute Cel-de-Sus pe fiecare după faptele săvîrșite. Și Lindia știa aceste învățăminte, și nici prin cap nu-i trecea să încalce povețele creștinești.

Partea a III-a

***Să ne aplecăm privirea smerită asupra iubirii față de
aproapele nostru***

Capitolul 1

Salvarea se pogoară din inima ce-și iartă singură păcatele

În marea clădire a mitropoliei din Bahluiaș a sosit cu treburi urgente și importante protopopul Hucilan Meonte. Cum a fost primit în cabinet de către mitropolitul Dariel, protopopul Hucilan Meonte și-a împreunat mâinile într-o disperată rugăciune către mai marele său în dreaptă credință.

- Înalt-prea-sfințitule, scoteți-mă din mlaștină! Javra de Gligore Draconu mă sapă pretutindeni. Pe lângă Înălțimea-voastră este ajutat

din gros și de cuscrul său, Vezenteu, haida-de, cică este profesor universitar, pe ce, nenicule, că ăsta nu a terminat de învățat nici abecedarul.

Mitropolitul Dariel, negru la barbă și în cerul gurii, și-a ridicat ochii spre tavan, deci în direcția lui Dumnezeu, ca și cum numitul Dumnezeu nu s-ar putea găsi pe partea cealaltă a Pământului.

- Prietene Hucilan, cu toții sîntem în grija și în paza lui Dumnezeu cel Atotputernic. Dacă credința ta este nepătată, vei ieși fără îndoială deasupra necazurilor, iar dușmanii tăi vor fi împrăștiați ca pleava de furtuna iscată din senin.

- Dar o vorbă cumsecade puteți să gîndiți în sprijinul meu cînd vă retraceți la reculegere tainică pe la mînăstirea Zbucium?!

- Chiar și două, creștine. Nu mă doare mintea să cuget. Căci în voința mea stă să gîndesc și să scot vorbe cumpănite din gura mea deschisă... că de intrat prin urechile, gurile și găurile altora... cum o vrea bunul Dumnezeu... să mă canonească... să mă pună la probă... cu iubirea față de aproapele meu mai de jos... Dar și tu să-l iubești pe Gligore ca pe tine însuși!

- Imposibil! Pe ticălosul ăsta nici dracul nu-l poate înghiți!

- Înseamnă, fiule, că nu respecti poruncile lui Dumnezeu! Cel-de-Sus, prin mine, ți-a ordonat să nu-l urăști pe Gligore!

- Așa cum mă iubește el pe mine?!

- Să nu ceri, Hucilane, răsplată de la iubirea pe care o acorzi! Dumnezeu nu îngăduie ca iubirea să fie răsplătită. Doar n-o vinzi! Ce, ți-e greu să declari că-l iubești pe banditul de Gligore Draconu?!

- A, cu declarații de astea s-a rezolvat...

- Dar, băiete, las-o mai încet cu ispita sexului!

- Cu ce, Înaltule?

- Cu împreunarea trupească...

- Jur că nu am călcat în străchini niciodată. Nu mi-am înșelat vreodată nevasta. Nu țin minte. Martor mi-e Dumnezeu.

- Ce spui, frate?! Ai respectat întocmai indicațiile prețioase ale lui Dumnezeu?! Văd că mi-l aduci drept martor la judecata mea!... Ia, spune-mi, craiule, toți copiii tăi au fost zămisliți după Biblie? Aud?!

- Chiar și atunci când mă degustam trupește cu nevastă-mea, tot la Dumnezeu îmi era gîndul.

- Mă, mincinosule!! Cu mine te pui la înșirat basme timpite?! Am lista cu fetele și băieții tăi! Nemernicule, ți-ai lepădat sămînța în nevastă-ta în postul Paștelui și în postul Crăciunului! Sper că nu ai neobrăzarea să mă contrazici, că te bărbieresc cu mîna mea!

Protopopul Hucilan Meonte, înfricoșat de flăcările Iadului care îl așteaptă ca să-l pîrjolească pentru păcatele și crimele sale, a căzut în genunchi în fața mitropolitului Dariel.

- Iertați-mă, Înaltule! Greșelile trupului! Ah, că tare mă căiesc! În sat, unde am fost un brav oștean al Domnului, mai mergeam la o cinzeacă, la un sprîiulache repetat, pe la cîrciumă cu golanii, și mă întorceam pe trei cărări pînă nimeream șanțul în care cădeam ca să mă odihnesc și să grohăi după chef. Și mă tîrau țărani pînă acasă. Și mă lepădau așa înnoit cum eram în pat. Iar coana preoteasă mă dezbrăca, mă alinta, mă giugiulea. Și atunci beat criță fiind, tot mi se scula din morți pironul, și porneam la atac, că nu suportam ca nevastă-mea să fie supărată. Și pînă dimineață rupeam patul ca să mă ierte că m-am purtat ca un porc răpănos turnînd în mine sticloanță după sticloanță. Asta-i, Înaltule, din bunătate și din dragoste pentru sufletul nevastei mele introduceam pironul răscolitor în porțița Raiului. Așa să mă ajute Dumnezeu, ce dracu'!

- Bine, fiule, Dumnezeu este prea mare ca să nu aibă puterea să te ierte. Mai vrei să-mi spui ceva?

- Să-i înfigeți gheara în gît nemernicului de Gligore Draconu!! Vă rog frumos să nu mă uitați, dragă Înaltule!

- Revino peste cîteva ore la sfatul nostru de taină!

- Am înțeleș, Înaltule.

Și protopopul Hucilan Meonte i-a prins mâna mitropolitului Dariel pe care a sărutat-o cu umilință și înfocare pe ambele fețe. Și asta numai din dragoste dumnezeiască pentru scaunul de protopop, de unde putea să-l slujească smerit și cu mare credință pe amintitul Dumnezeu. Apoi s-a retras de-a-ndăratelea, ca să nu se întoarcă de pe acum cu spatele către mitropolitul Dariel.

Capitolul 2

Unele personaje visează să-și schimbe periodic pielea

În salonul de așteptare, protopopul Hucilan Meonte, care a ieșit de la audiența acordată de mitropolitul Dariel, a dat nas în nas cu preotul Gligore Draconu, care se pregătea să intre la același Dariel. Cele două fețe bisericești s-au luminat brusc ca și cum ar fi trecut pe dinaintea lor un fulg de porumbel trimis de Sfântul Duh.

- Doamne-ajută, prietene Gligore!
- Să ne poarte la amândoi noroc întâlnirea de astăzi!
- Să te audă Dumnezeu, Gligore.
- Ești cam îngândurat, Hucilane taică?!
- Mai nimic, afacerile curente ale protopopiatului.
- Cunosc... cunosc... că și eu pe vremuri... tot cu învîrtelele curente... Dar și ochiul îmi era ațintit spre viitor... Care mai este viitorul tău, protopopule?... Bănuiesc că stai excelent... Mă înșel cumva?
- Deloc, părinte Gligore. Dumnezeu îi iubește pe oamenii cinstiți...
- Și pe preoții deștepți ca tine...
- Să știi că taman așa se prezintă situația.
- Dar alianța noastră stă în picioare, Hucilane?
- Funcționează, Gligore, funcționează destul de bine.
- Te-ai mai întâlnit cu slugoiul nostru, inspectorul general Dindache Nămolache?
- M-a sfătuit să-l înfundăm urît de tot pe scriitorul nostru satiric. Deja am depus o reclamație în trei locuri, la Poliție, la Procuratură

și la Inspectoratul Școlar. Până aici i-a fost scriitorului! Dacă am intrat eu în joc, e ca și terminat. Biserica și-a luat mîna de pe el. Nici de o înmormîntare creștinească n-o să beneficieze. Se joacă în draci cu noi?! Unde se trezește?

- Am o presimțire neagră, bre Hucilane. Om fi noi trei reu niți ca Sfînta Treime, dar satiricul acesta va ieși iar învingător. Și va mai scrie încă o carte plină de otrăvuri la adresa noastră!

- Și eu voi fi în cartea ateistului?

- Păi, dacă te-a mîncat undeva și nu l-ai ascultat să nu ieși cu ceva scris împotriva lui?! Acum, citește mai departe ce scrie despre cinstitele noastre fețe bisericești!

- Au, numai scot un cuvînt!

- Eu, protopopule, cam da, ca să mă răzbun pe Dindache Nămolache, că nu a fost destul de eficient în lupta noastră comună împotriva proștilor și fricoșilor.

- Aici, te răzbuni pe Dindache? Îl torni la mitropolit?

- Nu, frate Hucilan. Mai povestesc cîte ceva despre viața lui amoroasă. Ca să se consemneze și să se simtă bine omul cînd le-o citi. Ascultă numai ce a mai făcut!

- Gligore, eu sînt cam grăbit, nu am timp de stat la povești. Nu vreau să-mi încarc cugetul.

- Măi protopopule, nu te prosti!

- Plec...

- Ca și cum eu, rămas singur nu pot să povestesc la pereți despre potlogăriile tale!... De-o pildă, pot să istorisesc că te-ai dat în dragoste cu o capră...

- Cu ce?!...

- Zoofilule!

- Nu-i adevărat!

- Dacă povestesc eu în carte, înseamnă că e adevărat...

- Te rog frumos, Gligore, nu fă acest păcat cu mine!

- Dar cu cine?

- Cu oricine... nu mai cu mine... nu...
- Și cu Dindache Nămolache?...
- Ai mîna liberă din partea mea.
- Să-ți povestesc cum a făcut-o cu o capră?...
- Sînt minciuni nerușinate!
- Poți să pui mîna în foc?
- Te rog, Gligore, relatează și tu ceva mai pașnic. Că se supără Dindache pe noi!
- Pe noi, Hucilane? Dar cine sîntem noi?
- Nu mă deruta, prietene... eu sînt Hucilan Meonte... protopop de Dondoșani... iar tu... Gligore Draconu...
- Spune mai departe... nu te opri... am fost răsturnat de jechoșii de popi din protopopiat acum treisprezece-paisprezece ani... și totuși cine sîntem noi acum?...
- Nu înțeleg...
- Păi dacă nu te taie mintea... cum să pricepi o boabă din arta înaltă?!... Și noi doi sîntem niște biete personaje dintr-o carte... Ca personaje trîncănim după cum vrea autorul... Așa că orice am spune nu pe noi se vor supăra slugile de teapa lui Dindache Nămolache... ci pe scriitor... Te-ai dumirit, personajule Hucilan Meonte?
- Nu încă...
- Atunci, ia o gură de aer, adică pleacă de aici! Acum ești personajul Hucilan Meonte care părăsește această ilustră încăpere.
- Chiar așa aveam de gînd să procedez... Cum vine totuși tărășenia că sînt doar un personaj?...
- Iar eu, Gligore, după ce tu îți iei tălpășița, voi ciocăni respectuos la ușa mitropolitului...
- Tot ca personaj?...
- Dacă ne trăim cu intensitate interesele înseamnă că sîntem vii, deci oameni în carne și oase, și care merită să fie considerate personaje de roman... Hai, că te-am încurcat rău de tot... Să-l iertăm

de data asta pe Dindache... Și să ne facem de rîs în fața lumii pe barba noastră. Pe curînd, protopopule...

- Rămîi cu bine, Gligore...

Protopopul Hucilan Meonte, cu mințile zornăind de atîtea întrebări fără leac de răspuns, a părăsit salonul de așteptare din mitropolie... Prea nu se hotărîse ce să fie: personaj sau individ?!...

Gligore Draconu, frecat de toate răutățile Iadului, știa că omul poate trăi fără sentimente și fără nici o lege morală călăuzitoare. De aceea i-a convenit ca toată viața să fie un personaj care să se slujească de alte personaje... să umilească personaje... Adică oameni pe care el să le umple pieptul și tigva cu idei și sentimente prielnice huzurului său de popă cu frică de Dumnezeu... Iar Dumnezeu pentru Gligore poartă un nume precis: Gligore Draconu!

Capitolul 3

Taina scurtelor ploii albe la vreme fierbinte de seară

În cabinetul său, mitropolitul Dariel se pregătea să-i ardă o rugăciune evlavioasă. Din cui a desprins o cruce mare aurită pe care a întins-o cu nesfîrșită prețuire pe covorul de pe dușumea. Apoi a îngenuncheat și și-a lipit fruntea de cruce.

- Doamne Dumnezeule mare, îți mulțumesc cu smerenie că și astăzi lucrurile mi-au mers cu spor la împușcatul gologanilor. Știi prea bine că strînsul banilor este pentru slava ta. Ba un portret de-al meu într-o biserică, ba un portret de-al meu într-o mînăstire, ba un

portret de-al meu într-o școală... Nimic nu am întreprins pentru folos personal, ci numai pentru tine, Doamne! Mulțumesc mult pentru sprijinul acordat ca să te slujesc cu credință frumoasă, dreaptă și dezinteresată.

Ușa de la cabinetul mitropolitului s-a deschis cu sfiiciune. În prag s-a ivit preotul Gligore Draconu.

- Să am parte de iertare, Înaltule, că vă tulbur din rugăciune.

- Nu-i nimic, fiule, noi să fim sănătoși și să respingem ispitele de orice fel. Ce vînt mi te aduce în preajma mea, bre Gligore?

- Promisiunea pe care mi-ați făcut-o, Înaltule Dariel. Îmi crapă măseaua după scaunul de protopop. Când mi-l alungați pe mămăligoiul de Hucilan Meonte?

- Când va sosi vremea. Că și întoarcerea ta la protopopiat trebuie făcută cu dichis și fără grabă, ca să evităm zarva și alte lucruri de ocară. Poftim de îngenunchează în spatele meu, prea-cucernice părinte Gligore Draconu.

Preotul Gligore a executat porunca lui Dumnezeu primită din gura Înaltului Dariel.

- Ajută-mă, bre Gligore, să-mi rostesc rugăciunea mai cu simțire. Tatăl nostru care stăpînești cerurile, stelele, planetele și cometele, fiindcă pe toate le-ai făcut din mare bunăvoința ta, coboară-ți privirea asupra păcătoșilor de noi. Gligore, fiule, scarpină-mă puțin pe spate, că un dușman de purice se înfruptă din pielea și din sîngele meu de creștin împătimit. Nu așa, băiete, fă-o pe sub cămașă!

Gligore i-a suflecat mitropolitului Dariel sutana, cămașa și alte dedesubturi pînă în gît.

- E bine, Înaltule?

- Merge, Draconule. Ai dat de purice?

- A zburat, Înaltule.

- Văd că nu te orientezi deloc, prietene. Tot eu să-ți povestesc unde se poate afla mîncărima unui mitropolit?! În nădragi, copile! Treci la treabă spornică!

Gligore i-a tras mitropolitului de pe el pantalonii și ce se mai găsea pe acolo pînă la genunchi.

- Vai, Înaltule, ce dor mi-era să vă admir fundamentul! Voi depune cu dragoste creștinească nevinovată cîte un sărut pe cele două dealuri ale fundamentului.

- Oh, așa te vreau, Gligore, nu te opri!

Gligore îi mîngîia și-i săruta mitropolitului Dariel fundamentul credinței lui nestrămutate. Fiindcă mai jos de fundament se legănau alene două biluțe atîrnătoare, Gligore le-a prins cu tandrețe cu o mînă, pentru că următoarea mînă îi îndepărta mitropolitului dealurile fundamentului. Și astfel rozeta ascunsă în văgăuna dintre dealuri a putut fi atinsă de buzele moi și împăroșate ale lui Gligore.

- Ah, băiețică, pune-ți la lucru, acum, acum, repede, repede, vorbitorul dezmiardător de rozete! Așa, creștinule, meserie de aur ți-a hărăzit Dumnezeu.

În timp ce-i descînta mitropolitului rozeta, mîna lui Gligore a abandonat frămîntatul biluțelor atîrnătoare pentru a prinde cu nădejde pironul răscolitor. L-a dezbrăcat cu gingășie de haina de piele de pe cap, ca să scoată la lumina credinței și smereniei o ciupercuță cu creștetul ascuțit și spart. Goliciunea trebuia grabnic acoperită la loc pentru a avea ce descoperi. Cu ciupercuță... fără ciupercuță... mă rog... mitropolitul Dariel în marea lui evlavie și-a împins crucea aurită sub burtă, ca, la momentul de cutremur al plăcerii, să-și ofere smîntîna țîșnitoare bunului Dumnezeu, care înghite orice de la cinstitele fețe bisericești, chiar și stropitul la vreme de seară tainică și de o divină curățenie sufletească și trupească.

Ca să nu-l tulbure pe mitropolitul Dariel din rugăciune, după ducerea la bun sfîrșit a lucrului plăcut lui Dumnezeu, preotul

Gligore Draconu s-a ridicat repejor de la locul faptei și s-a topit pe ușa cabinetului. Doar nu i-o fi fost teamă că mitropolitul Dariel îl va pune să-i sărute crucea aurită?!... Și dacă ar fi fost așa, ce mare năpastă s-ar fi petrecut?! Dimpotrivă, legătura cu Dumnezeu s-ar fi întărit cu încă o împărtășanie... Poate, preotul Gligore era grăbit, ca s-o lase pe soția lui dragă și scumpă care de-abia aștepta să-i ia locul în cabinetul mitropolitului Dariel...

Ah, și aici se vede cât de înțelept este Dumnezeu și cum le potrivește el pe toate ca să fie bine pentru fiecare!...

Capitolul 4

Porumbelul întotdeauna a adus împăcarea și buna dispoziție între oameni

De câțva timp preotul Gligore Draconu îl părăsise pe mitropolitul Dariel. În biroul neoval din falnica mitropolie, Dariel privea în adâncul gândurilor și simțurilor sale creștinești. Prea se afla în grațiile lui Dumnezeu ca să nu socotească pe cinstite că toate i se cuvin. S-a rugat îndelung de Dumnezeu și de un rob de-al său să-i fie trimisă preteasa Sândica Draconu spre spovedire și împărtășirea unor trebuințe duhovnicești. De câte ori se întâlnea cu preteasa Sândica, i se părea că ar fi destul de ispititoare în mișcările și în vorbele ei calme. Ce-ar fi s-o mărturisească puțin ca legătura cu bărbatul ei să fie mai trainică?!

Preteasa Sândica Draconu s-a înfățișat cu supușenie și dragălășenie în ușa de la biroul neoval.

- Mi s-a părut că m-ați chemat, Înaltule...

- Așa a orînduit bunul Dumnezeu, doamna mea... Cu sănătatea cum o mai duci?... Cu vorbele de la dreptii noștri credincioși cum mai stai?

- Mulțumesc frumos de întrebare. Tocmai am sosit de la Dondoșani... Nu știu pe unde a umblat Gligore al meu astăzi... Tare vrednic mi se pare a fi Gligore al meu să devină din nou protopop...

Să-l urcați, Înaltule, în funcție, că merită. Vă este devotat trup și suflet.

- Dar cu Hucilan Meonte cum rămîne? Îi crapă măseaua să rămînă protopop încă un veac. Dar și cuscruul vostru, Vezenteu, numai de asta îmi povestește întreaga zi. Cred că în curînd îi voi da un bobîrnac lui Meonte ca să-i facă loc lui Gligore al tău.

- O, da, ar fi o faptă măreață să-l înscăunați ca protopop pe soțul meu drag. Eu vă sfătuiesc să vă cam grăbiți. Fierul trebuie bătut cît e fierbinte...

- Bine-bine. Să nu pierdem vremea și să-ți deșir un vis frumos pe care l-am avut astă noapte. Eu, chiar și cînd sforăi, tot la Dumnezeu îmi zboară gîndul. Se făcea că Sfîntul Duh m-a transformat într-un porumbel alb care s-o vestească pe Fecioara Maria că a rămas însărcinată cu pruncul divin. Nu doar s-o vestească... chiar s-o lase... mă-nțelegi... că așa spune la Biblie... că porumbelul ar fi... ca un fel de purtător de sămînță dumnezeiască... pentru nevinovata Maria... ca din pîntecul ei binecuvîntat să se ivească salvatorul omenirii, Domnul nostru Iisus Hristos... mă-nțelegi...

- Ce vis înălțător ați avut, Înaltule! Înseamnă că Dumnezeu vi l-a trimis.

- Așa am chibzuit și eu. Ți-aș propune, sper că nu îndrăznești să mă refuzi, o colaborare pentru a pune pe picioare acest vis ceresc.

- Mai lămurit oleacă, Înaltule...

- Să fii în aceste momente solemne Fecioara Maria.

- Cum?!!

- Dacă te revolți, îl trimit pe Gligore al tău la vreo mînăstire ca pe ultimul călugăr răpciugos.

- Dar, Înaltule, am jurat pe la icoane că nu voi proceda niciodată astfel...

- Jurămintele tale nu se referă și la mine, mitropolitul Dariel, de care Gligore al tău depinde pînă și dacă îl las să respire. Am fost deslușit, coană preoteasă Săndica?!

- Acum, dacă tot mă hotărâsc să vă intru în voie, ex... ex... expuneți-mi cum să procedez ca să mă conformez exigențelor și stan... stan... standardelor mondiale!...

- Așa te vreau, supusă ca Fecioara Maria cea născătoare de Dumnezeu. Rogu-te, așează-te în genunchi în fața mea, ca Sfîntul Duh prin porumbelul său să-și coboare privirea blîndă asupra creștetului tău.

Preoteasa Săndica Draconu a îngenuncheat cu seninătate și inimă largă.

- Murmură, coană mare, o rugăciune, ca să avem amîndoi spor la fapta cucernică la care ne vom deda cu dragoste creștinească.

- Doamne Dumnezeule mare, ajută-i pe păcătoșii tăi să treacă și prin aceste încercări tare plăcute ale vieții lor!

Și preoteasa Săndica a rămas cu gura larg deschisă în așteptare... Mitropolitul Dariel a scos, de sub odăjdiiile scumpe și sfințite de atîtea valuri nesfîrșite de slujbe, un porumbel cu creștetul chel, pe care l-a introdus în gura preotesei Săndica. Și Săndica a dezmiardat capul și gîtul porumbelului trimis de Sfîntul Duh, ba cu buzele, ba cu dinții, ba cu limba, pînă ce porumbelul s-a îndurat să-și lepede în gîtlejul femeii o divină și lăptoasă licoare, semn că această faptă s-a săvîrșit cu acordul și binecuvîntarea lui Dumnezeu-Tatăl în persoană.

Mai rămîne nelămurirea dacă acest porumbel va înclina balanța în favoarea lui Gligore sau a lui Meonte. Fără îndoială că, în clipele ce vin, porumbelul se va sfătui în taină cu mitropolitul Dariel asupra dreptei alegeri.

Și blînda preoteasă Săndica Draconu s-a retras ca atunci cînd a sosit în cabinetul mitropolitului cu sfiiciune și cu bună credință strămoșească... Și așa se cuvine să se poarte o destoinică și

neambițioasă creștină în prezența celor care au legături mai intense cu Sfînta Treime...

Capitolul 5

Satisfacția de a-ți unge cu folos suferințele trupești

În aceeași seară, mitropolitul Dariel a avut inspirația divină să-l mai cheme încă o dată pe protopopul Hucilan Meonte.

Și Meonte a intrat în cabinetul mitropolitului. Și liniște era în jur ca la un schit din creierul munților. Și parcă se făcuse în cabinet o vreme însorită, caldă și cucernică. Și Dariel l-a poftit din priviri la o duioasă plimbare pe potecile luminoase ale credinței strămoșești în căutare de tihnă și de popas duhovnicesc. Cu închipuirea vor ajunge într-un loc cu brazi tineri și deși, care erau înconjurați de crengi înalte și încurcate de zmeuriș. Dar bunul Dumnezeu a îngăduit ca în mijlocul acestui hățiș să fie un mic otrocol, în care oameni evlavioși au meșterit o masă din crengi pentru călătorii însetați de reculegere departe de lume și de ispită.

Dînd cu mare atenție în lături crengile, spinii și alte obstacole pe care Diavolul în răutatea lui le-a scos în cale, Dariel și Meonte au ajuns la masa cea de taină.

Mitropolitul Dariel l-a privit cu asprime pe protopopul Hucilan Meonte:

- Și chiar nu vrei să te dezlipești de scaunul de protopop?!

- Mi s-a înfipt în suflet, Înaltule.

- Îl hulești pe Dumnezeu cu aceste fapte nesăbuite! Nenorocitul!!

- Să avem iertare pentru o așa vorbă groasă, dar toți preoții care au ceva funcții sînt niște păcătoși?!

Mitropolitul Dariel s-a prefăcut într-un tigru cu aripi de hultan:

- Îndrăznești, scîrnăvie, să bați șaua ca să pricep eu?! Nemernicul!!

Și mitropolitul Dariel l-a înșfăcat de piept pe protopopul Hucilan Meonte.

- Te învăț eu minte să te arunci cu vorbe porcoase la obrazul meu subțire! Îți rup sutana de pe tine, Satană ce ești! O să te întorci la tine în Dondoșani în zdrențe ca un cerșetor! Dar ce vină are

haina?! Arunc-o îndată de pe tine, că ești nevrednic de ea. Ai spurcat-o, antihristule!

Protopopul Meonte cu umilință și-a aruncat în iarbă și fesul popesc și sutana lui cea de toate zilele și necazurile.

Daniel a urlat ca un descreierat:

- Atît, nesimțitul?! Celelalte bulendre de pe tine încă mai stau la locul lor?! Și cămașa, și maieul, și nădragii, și chiloții, încă nu au fost lepădate la porunca mea?! Vrei să ți le smulg eu, nepricopsitul?!

Protopopul Hucilan Meonte s-a dezbrăcat complet și aștepta resemnat pedeapsa divină.

- Îți voi arde o chelfăneală, Hucilane, de-o să mă pomenesci! Cu crucea asta de la gît o să te pocnesc peste poponețul tău de protopop neascultător! Răstignește-te pe masă, rogu-te, pentru a primi fără crîcnire cele de cuviință.

Protopopul Hucilan Meonte s-a aplecat pe masă, lipindu-se cu pieptul de crengile noduroase din închipuirea celor doi bărbați. Cu mîinile date în lături ca o cruce a prins în palme capetele mesei.

- Prietene Hucilan, acum ce mai ai de dorit și de povestit?!

- Aș îndrăzni să vă rog, Înaltule, ca de data asta să folosiți mai multă alifie.

- Se face, băiețică.

Mitropolitul avea deja alifia pregătită. Și mai avea la îndemînă și instrumentul acela de împins alifia pînă în străfundul suferințelor umane, care au fost trimise și ele pe Pămînt cu mare dragoste de către Dumnezeu cel Atotputernic și Atoateștiutor. Ba chiar și iertător cu poftele lui Hucilan Meonte de a-și păstra scaunul neatins. Desigur, că despre scaunul de protopop este vorba.

Capitolul 6

Prețuire nelimitată pentru creația celorlalți

Iarăși mitropolitul Dariel a rămas singur ca să cadă pe gândurile lui creștinești și pe dorințele lui foarte duhovnicești. Înainte de a se urca în pat, a poftit să-i vadă pe cei doi Vezenteu, Lindia cu Belisarionul ei. Dacă mitropolitul Dariel îi aștepta, înseamnă că ei trebuiau să sosească. Asta, pentru că nimeni nu se putea opune voinței lui Dumnezeu...

Lindia și Belisarion, ținându-se drăgăstos de mână, au năvălit zglobii în cabinetul mitropolitului. Lindia a gîngurit fericită:

- Am întîrziat cumva, Înaltule?

- Vai, copiii mei, ați căzut tocmai la vreme.

Belisarion s-a prosternat în fața mitropolitului:

- Să ne trăiți mulți ani fericiți, Înalt-prea-sfințitul!

- Și voi, dragii mei, ca să mă pot bucura în voie de iubirea voastră creștinească.

Lindia a șoptit cu rușine destulă:

- Cu ce vă putem fi de folos, Înaltule?

- Mai că-mi vine să spun că am uitat...

- O, și-am bătut atîta drum!...

- Dar Dumnezeu din ceruri îmi va reîmprospăta memoria...

- Doamne-ajută...

Belisaron a îngăimat cîteva cuvinte ca să se afle în treabă:

- Dumnezeu în marea lui bunătate va orîndui cele de cuviință pentru seara asta...

- Precum spui, băiete... A, mi-am amintit, dragă Lindia... Îmi este puțin dor de începutul omenirii... Unde nu se cuibărea ura...

- Oho, alte vremuri, alte moravuri, alte învîrteli...

- Și m-am gîndit eu, mitropolitul vostru, să-i aducem în fața ochilor, în carne și oase, pe primii oameni... pe Adam și pe Eva lui... Aveți ceva împotrivă, dragilor?

Belisaron s-a grăbit să-și arate slugărnicia:

- Se poate, Înaltule?! Porunciți! Și noi vom fi ca doi copii ascultători.

- Am chibzuit eu îndelung ca voi să jucați puțin teatru, adică să fiți pentru cîteva minute bune Adam și Eva... Am greșit cu ceva, Lindia dragă?!

- Nu am auzit pe nimeni că ar îndrăzni să vă reproșeze ceva. Eu cu atît mai mult.

- Așadar, cine mai lipsește din acest joc apostolesc?...

- Nu am prins tîlcul acestei întrebări... Și doar mă consider o femeie isteată.

- Nici eu... Și doar mă...

- Mă rog, tot eu să vă răspund, scumpii mei. Lipsește din mica noastră piesă Dumnezeu... Ce propuneți... ca să completăm afișul... haideți... scormoniți în mintea voastră... ei... un om... care să-l interpreteze... care să se dea drept Dumnezeu... eu l-am găsit... sînt chiar eu...

- Bravo, Înaltule, îmi stătea pe vîrful limbii...

- Și mie... da, și mie...

- Atunci, copii, să purcedem la treabă... Eu, Dumnezeu cel Atotputernic, am hotărît că degeaba am creat lumea cu stelele și planetele, dacă nu este o făptură care să-mi poată admira lucrarea

divină. Și-am decis, am luat această hotărîre neapărat și înțeleaptă pînă la al nouălea cer să fabric o arătare, mă rog, o ființă care să fie după chipul și asemănarea mea. Ce frumos sună! Ca oamenii să se burice, și să creadă că ar fi în ei o bucățică de divinitate... Nu au decît să înghită asemenea gogoși sfarosite... Unde rămăsesem?... Și uite-așa, eu, Dumnezeu, l-am plămădit pe Adam din lut, dacă nu m-a lăsat memoria. E rîndul tău, Belisarioane, să-ți joci rolul...

- Ce rol, Înaltule?...

- Rolul lui Adam, flăcăneată.

- Și ce trebuie să zic?...

- Să-i aduci mulțumiri fierbinți lui Dumnezeu, care a fost creștin, chiar dacă pînă la creștinism au fost născocite și alte religii.

- Înaltule, Dumnezeule mare, vă rog să primiți recunoștința mea veșnică și neclintită pentru faptul că m-ați zămislit din bunăvoința dumneavoastră...

- A mers destul de... A mers...

- Răspunde-mi, Belisarioane, oare ce haine purta pe el Adam și de la care magazine privatizate și le procura?

- Era gol pușcă, Înaltule... Dumnezeule... O, nu...

- Iar eu zic că da...

- Vai, nu...

- Vai, da, Adame... Altfel te trimit în Iad... În Iadul de pe Pămînt... Executarea, Adame! Dezbrăcarea! Unu, doi! Unu, doi! Încă nu am hotărît că trebuie s-o nasc pe Eva, așa că nu are cine să te ajute la scos bulendrele...

A intervenit cu fermitate și cu zîmbetul îngeresc preoteasa Lindia:

- Dragul meu bărbățel, hai, rămîi în p... în p... în pielea goală, mai ales că nu ai ce p... ce p... ce să arăți.

Preotul Belisaron Silvan Vezenteu s-a dezangajat vestimentar cu fereală și pudoare... Și-a stivuit boarfele pe un scaun...

- Așa e bine, Înaltule... Dumnezeule Atotputernic?...

Lindia s-a dezlănțuit într-un rîs gîlgîitor...

- O, că nu te-am văzut de multă vreme chiar în întregime golaș... Dacă așa se prezenta Adam dinaintea sălbăticiunilor feroase... acum îmi explic de ce nu a binevoit nici un tigru să-l mănânce... Să-i rămână mădularul lui Adam în gât!...

- Gîndiți-vă puțin, copii... Ce-i lipsea lui Adam?...

Lindia medita adînc:

- Lui Adam?... A, lui Adam?... Nu lui Belisarion... În cazul lui Belisarion, lucrurile sînt limpezi... Îi lipsește ceea ce îmi este de trebuință mie cel mai mult... Dar lui Adam?... Ei, drăcie, Dumnezeu, lui Adam îi lipsea o femeie... Mii de trăsnete, toate jivinele au femelele lor, numai Adam să nu aibă decît două mîini, care și acelea obosesc repede... Altă treabă... o femeie vine la casa bărbatului cu două mîini harnice, cu două picioare neastîmpărate, cu două fese jucăușe, cu doi sîni săltăreți, cu doi ochi învăpăiați... o, vai, doar cu o singură gură... cu care să vorbească... cu care să mănânce... cu care...

- Eu, Dumnezeu Atoatefăcătorul, am constatat că Adam nu are muieră... Și i-am făcut-o... Pentru că am găsit și soluția... Am smuls o coastă... care s-a refăcut la loc... și din coasta lui Adam am croit-o pe Eva... care și ea este după chipul și asemănarea mea, mai puțin sexul... Iată, Adame, îți îngădui să-ți alegi nevasta... Ai și de unde acum... Dacă te hotărăști greu pe care s-o alegi, ți-aș propune-o pe asta... Eva să-ți fie nevastă credincioasă și să nu te înșele cu alt bărbat. Asta mi-i porunca divină... Am zis-o! Ce mai aștepți, Adame?! Ia-o în primire!

- Ce să fac, Înaltule, Dumnezeu?!...

- S-o admiri... s-o mîngîi... să-i vorbești frumos... s-o dezbraci... că nici Eva nu purta veșminte... Curaj, Adame...

Lindia s-a apropiat de Belisarionul ei:

- Iubitule, știi că-ți sînt dragă... de aceea imaginează-ți că sîntem singuri... ca la începutul omenirii... că Dumnezeu ne binecuvîntează dragostea... Iar tu plesnești de fericire...

- Nu pot, Lindia...
- Fă-o pentru mine...
- Nu pot să te strig "Eva"...
- De ce?
- Pentru că nu știu decît numele tău. Nu găsesc alt nume de femeie prin mintea mea...
- Cheamă-mă cu... cu "femeie"... Sînt femeia ta, Adame...
- Nu-mi spune "Adam"!
- Dar cum?
- "Bărbate"...
- Bine, bărbate... nu te opri... Admiră-mă... mîngîie-mă... dezbracă-mă...

Privind ca la o icoană, Belisarion și-a ridicat mîinile nesigure spre fruntea Lindiei. Glasul lui stins de-abia îşi făcea loc spre colţul buzelor:

- De-ai ști, femeie, cît te-am căutat prin singurătățile mele!... În zadar, Soarele încălzește ziua de la răsărit la asfințit, dacă nu-ți pot atinge fruntea cu degetele... și dacă nu-ți pot adulmeca părul... Luna poate să-mi coboare pe pervazul ferestrei, că eu nu-mi voi dezlipi privirea de ochii tăi... Ți-am furat cu sufletul îndrăgostit și seninătatea ochior, și mînia lor mocnită... Am fost un culegător de gene... fără să mă observi... ca să nu-ți tulbur gîndurile... ca să nu-ți încure simțurile... Ochiul tău a adunat și a risipit cu mărinimie frumusețea și cumințenia lumii. Eu, nevrednicul, am profitat... Chiar dacă îmi vorbești cu asprime sau în batjocură, din gura ta se revarsă dezmierdare și vindecare... Buzele tale mi-au spus că sînt fericit că te-am întîlnit... Dinții tăi m-au prins ca să mă țină strîns de tine... Limba ta picături de miere frămîntă... Cîta blîndețe... cîta gingășie tăcută... cînd eu îți desfac nasturii de la bluză... cînd îți scot sutienul... ca să slobozesc ca acum... ca și cum am fi la începutul lumii... să salte în lumină sau pe întuneric sîinii tăi... pe care îi sărut... îi adulmec... îi strîng în palme... mă pierd între ei...

Minune dincolo de vreme sînt sîinii tăi... Mă îndepărtez de ei de teamă să nu te plictisesc... În genunchi îți cad... ca să fiu mai aproape de mijlocul tău, de coapsele tale... Te dezgolesc... îți scot fusta... îți scot... ca tu să fii femeie în ochii mei, în brațele mele... Acum complet goală, îmi apari și mai îmbrăcată cu florile și parfumurile unei cîmpii după o ploaie călduță de vară... Nu merit nici gleznele... nici tălpile să ți le sărut... așa ești de frumoasă... și cumsecade... și gingașă... și duioasă... Iubito, te iubesc cu toată iubirea mea... numai pe tine te-am iubit de la facerea lumii... Și te voi iubi pînă la sfîrșitul lumii... numai pentru tine trăiesc... ca să te privesc... să te admir... să te mîngîi... să mă cuprind de tine... de tot ce e al tău... Am uitat cum mă cheamă, femeie... Șoptește-mi la ureche numele meu, ca să mă obișnuiesc cu mine... ca să știu că eu te iubesc... că încă nu sînt în întregime, cum aș dori să fiu, în trupul și în sufletul tău. Plîng și îți sărut gleznele... Și-ți mulțumesc că exiști... ca și eu să pot trăi... Și nimic nu ai făcut rău pînă acum, și nici de acum înainte care să mă întristeze și să mă îndepărteze de tine. Femeie, iartă-mă că te iubesc atît de mult!

Și Belisaron s-a ridicat ștergîndu-și lacrimile. A început să se îmbrace cu mișcări domoale, nepăsător la cele din jur. Lindia, în tăcere și înduioșată, și-a acoperit goliciunea.

Belisaron și Lindia, complet echipați, s-au retras fără o vorbă de rămas bun.

Liniștea de început de lume s-a pogorît în cabinetul mitropolitului Dariel. Apoi Dariel s-a dezlănțuit cu toate neîmplinirile, coșmarurile și bătăturile lui de slujitor al minciunii găunoase:

- Fie că vreți, fie că nu vreți, eu mi-s Dumnezeuul vostru în acest colț de lume!! Și o să vă joc pe degete pînă o crăpa rînza în voi, gugustiucilor! Mi se rupe în cot de sentimentele voastre nobile!! Belisarioane, poți s-o adori pe Lindia, ea tot o tîrfă rămîne! Și mă voi tăvăli cu ea de cîte ori voi pofti! Nu există frumusețe! Nu se află pe nicăieri bunătate! Pînă și cerul a fost părăsit de către

Dumnezeu! Și-l umplu eu, copii! Cu ambițiile mele! Cu plăcerea mea de a subjuga oamenii! Cu durerea de a strîmba destine! De a schimonosi gîndurile altora! De a călca pe sentimentele prostimii! Toată suflarea să se închine la mine! La frumusețea mea! La deșteptăciunea mea! La cultura mea! La puterea mea de creație! O, cît de curînd voi fi primit cu onoruri militare în semeața și troglodita Academie și atunci voi lupta cu înverșunare sporită de partea monumentalei și imbecilei scrieri cu Î din A și Sunt! Precum Dumnezeu am procedat cu mine! Din nimic m-am ridicat mitropolit! Eu sînt creația mea! Și pe unde mă preumblu eu, ceilalți să dispară, pentru că nu reprezintă nimic față de mine! Auzi, Dumnezeule mare, la ce s-au gîndit amărîții din Dondoșani?! Să-l picteze pe Eminesco al lor în biserica unde a fost botezat?! În Dispenia?! Dacă am fost pictat eu în toată măreția și smerenia mea, cum să mai încapă lîngă mine Eminesco? A fost o blasfemie la adresa mea! Și am îndreptat-o în grabă! Am dat ordin să fie ras Eminesco de pe pereții bisericii Dispenia! Și toți au făcut în nădragi de frica mea! Și episcopul Calindic, cel înalt ca bradul, alb ca varul... și molîu ca o... molie... Și protopopul Hucilan Meonte, care s-a trezit să bîlbîie că nu este o pictură canonică... Și primarul... și prefectul... Pe toți îi am la degetul cel mic... Le dau o palmă peste botic de cîte ori vreau eu... Și la toată urma, cine-mi este Eminesco?! Unii zic că ar fi cel mai mare poet... Poet pe mă-sa pe gheață! Niște mîzgîlituri... Și s-au găsit niște proști să le admire... Poezii de doi bani găuriți de te apucă greața cînd le citești. Nu era de suportat să împart peretele bisericii Dispenia cu un amărît ca Eminesco?! Și indivizii aceia fără minte... care nici nu au avut curajul și obrazul să-l apere pe Eminesco de mînia mea de răzuitor... zic că îl aniversează pe acest poețel fără valoare de două ori pe an... Și mă invită cu ploconel pînă în pămînt și pe mine... Și mă duc... Numai de-al dracului... Și chiar țin o cuvîntare avîntată despre Eminesco în biserica Dispenia... unde a fost botezat

individul ăsta... Și simt o așa de mare satisfacție să mă întorc și să mă expun ca ultimul criminal la locul faptei lui scîrboase, mîrșave și lașe... Fiindcă Dumnezeu, chiar dacă nu există, a fost înlocuit de mine... Și lui Dumnezeu îi sînt îngăduite toate fărădelegile, pentru că el face și desface legea... Îl urăsc pe Eminesco!! Mă strivește Eminesco!! Mă sufocă!! Dar eu, ca Dumnezeu, le-am arătat tuturor prostovanilor că nu-mi pasă de Eminesco!! Și mi-o arăt și mie de cîte ori simt nevoia.

Și mitropolitul Dariel a scos din sertar o carte de poezii scrise de Eminesco. A sprijinit-o în batjocură pe masă de o cruce de aur bătută cu pietre scumpe. Și-a suflecat sutana pînă la brîu. S-a descheiat la pantaloni, de unde și-a scos mădularul în bună dispoziție. Și a început să-l frece în fața cărții lui Eminesco.

- Na, Eminesco! Poet de valoare, hai?! Ești un fir de nisip în comparație cu mine! Eu pot să fac de toate... în afară să scriu poezii!... Privește-mi organul!... Vreau să te scuip cu el direct între ochi, ca să te învăț minte să mai scrii poezii!...

Și mitropolitul Dariel s-a ținut de cuvînt. I-a stropit lui Eminesco chipul de pe cartea lui de poezii. Desigur că stropitul a fost executat cu sămînța lui divină de mitropolit.

- Dar ce crezi tu, bă Eminesco?! Că meriți sămînța mea?! Nici pe asta n-o meriți, hoțomane! Și atunci ce voi face?! Nu ai ghicit, șarlatane, ce-mi știrbești gloria și măreția! Da! Îmi voi linge și-mi voi înghiți sămînța! Ca să crăpi tu de necaz! Eminesco!... Nimic nu-ți las, jigodie de poet!...

Și mitropolitul Dariel a ras cu dinții, cu limba, cu buzele, cu barba șuvoiul de sămînță de pe cartea lui Eminesco.

Poftă mare, mitropolitule Dariel! Se vede cu prisosință că nu există nici un Dumnazeu prin cer! Altfel te-ai fi înecat în sămînța ta, Antihristule!!

Partea a IV-a
*Nimic necuviincios nu am găsit în sufletele și în faptele
noastre*

Capitolul 1

Ce ușor își taie rațiunea cale împrejurul legendelor adormitoare!

În biserica de pe Ulița Dezbinării cu numele de adâncă evlavie "Cuviosul Paraschiv", sfânta slujbă de duminică s-a spart de câțva timp. Drept-credincioșii s-au împrăștiat ca potîrnichile pe la casele lor pentru îndestularea trupului, fiindcă sufletul le-a fost hrănit cu prisosință de cuvîntările avîntate, de gesturile cucernice și de ochii blînzi și miloși ai preotului Gligore Draconu.

Au rămas în tot otocolul bisericii numai cei ai casei: Gligore, Sândica, Lindia și Belisarion. Erau surîzători și satisfăcuți că prostimea iar le-a cumpărat minciunile răsuflate.

Gligore și-a împreunat mâinile pe piept în smerită reculegere:

- Cum vin bieții oameni să se roage cu bănuțul în dinți!... Se roagă fără să știe dacă cineva le înregistrează vorbele așa cum m-am obișnuit eu de cîteva decenii bune.

Belisarion încă nu s-a obișnuit să înjure în biserică:

- Păcătuiești, tată-socrule, că te îndoiești de existența Sfintei Treimi...

- Numai proștii și zărghiții mai cred astăzi în Dumnezeu.

- Dar noi pe cine slujim?

- Pe Dumnezeul nostru...

- Vezi, tată-socrule, că există Dumnezeu...

- Ba chiar și Sfînta Treime, băiete. Poate vrei să știi care este pentru preoți Sfînta Treime?

- Bănuiesc că aceeași pentru toată lumea.

- Tu care nu bănuiești pe nimeni... îți dai cu bănuielile... Află, țîncule, că pentru tagma noastră preoțească, Sfînta Treime este alcătuită din: Avere, Puterea și Muieră. Desigur că este vorba de muieră altora, că de a noastră ne-am săturat ca și cum am fi păscut o săptămînă încheiată numai troscot.

- Sst, să nu te audă mama-soacră!

- Uite, fleoșc! În probleme de dreaptă credință strămoșească, nu am nici un ascunziș cu acritura de nevastă-mea.

Coana preoteasă Sândica a zîmbit înțelegătoare:

- Așa e bărbatul meu spurcat la gură... ca un fund de vacă... Dar încolo... e tot așa... Ascultă-l, generică, ascultă-l, că ai multe lucruri folositoare de învățat pentru viața asta a noastră cea amărită și plină de griji!... Of, măculiță!...

Lindia a tăcut pînă acum fiindcă a oprit-o buna cuviință:

- Tăticuțule, nu-mi speria bărbatul! El chiar crede în existența lui Dumnezeu... Fericitul...

- Tot ce scrie în Biblie este sfânt și adevărat pentru mine...

Gligore rânjea în barbă:

- Și de ce mă rog frumos nu aplici toate poruncile lui Dumnezeu din Biblie?

- Le-am îndeplinit pe toate...

- Oho, înseamnă că nu ai citit Biblia... Ai frunzărit-o... ca mine... dar mie nu-mi este de nici un folos... pentru că am Biblia vieții în cap. Ia, răspunde-mi, flăcăneată, ești tăiat împrejur?

- Nu, pentru că în dreapta noastră credință nu se obișnuiește.

- Dacă nu practicăm tăiatul împrejur care este poruncit de către Dumnezeu, înseamnă că nu beneficiem de o credință dreaptă...

Lindia, rușinoasă, a ridicat două degete:

- Dragi părinți, mă interesează problema. Vreau clarificări. Ce înseamnă să fii tăiat împrejur? Eu pînă acum am înțeles că în jurul unui om se sapă un șanț cu hîrlețul.

Gligore a dat semne de nervozitate:

- Fetița mea, nu fă de zor pe proasta în mohor!

- Eu sînt liberă să fac pe proasta, așa cum dumneata, scumpul meu părinte, ești liber să faci pe deșteptul... cu mine... nu știu dacă o să țină ața... dar asta-i altă poveste... Doresc urgent precizări suplimentare în legătură cu tăiatul împrejur... Se aude, tataie?!... Vreau să mă lămuresc dacă eu sînt tăiată împrejur...

- Măi Săndico, fata asta a noastră mă scoate din ciubote! Explică-i tu ce înseamnă tăierea împrejur!

- Ai căpiat, Gligore?! De față cu ginerele nostru care este mai sfios ca o fată mare?! Să-i explice el, dacă-i dă mîna! Chiar așa, Belisarioane, instruieste-ți nevasta! Poți să folosești și material didactic, că eu mă întorc cu spatele.

Belisaron s-a înroșit pînă în vîrfurile unghiilor:

- Lindia, te rog frumos... nu aici... îți explic acasă...

- Dacă tăierea împrejur este poruncită de Dumnezeu... atunci locul cel mai potrivit ca să mă luminez este în biserică... Dă-i drumul...

- Pe scurt... bărbatul are un organ...

- Numai unul? Ce păcat! Ce e acela organ?

- Organ... organ... da... da... organul bărbătesc...

- La ce folosește?... E bun de mâncare?...

- După ce se trage pielea dincolo de capăt, se taie...

- Ce se taie, iubitule?

- Pielea... Se numește prepuț...

- Cum, bărbățele?... Prepuț?!... Adică înainte de a cădea în puț cu puță cu tot?!... Dacă am înțeles eu bine după ce-ți tai prepuțul, rămâi cu prepuțul în mână...

- Nu, că ți-l taie altul... în cadrul unui ritual religios...

- Tot un drac, Doamne-iartă-mă, individul cu tăiatul rămîne cu prepuțul în mână... Și ce face cu el?...

- Se depunea pe vremuri ca ofrandă către Dumnezeu...

- Adică îl hrănea pe Dumnezeu cu prepuțul... Vai, ce gusturi mai are și Dumnazeu ăsta!... Iubițel, vino să-ți șoptesc o întrebare la ureche, să nu audă heruvimii de pe pereți. Dar Iisus Hristos a fost tăiat împrejur?!!

- M-ai asurzit, Lindia dragă... Da, a fost tăiat împrejur...

- Bravo lui... Dar ce s-a făcut cu prepuțul lui Iisus Hristos?...

- Se păstrază în racle aurite în șapte biserici și mînăstiri...

- Doamne sfînte, Hristos a avut șapte pre... puțe?! Mînca-l-ar mama de Fiu al lui Dumnezeu-Tatăl! Așa dotare dumnezeiască mai zic și eu!... O, ce de amoruri de rîsul dracilor cred că încingea Iisus Hristos!... Gata, vreau să mă întîlnesc cu Hristos în Rai, în Iad... nu are importanță locul... O, la, la, șapte pre... puțe!... Nu am eu atîtea găuri disponibile... O să fie o îngrămădeală de pre... puțe la fundul meu!... Dar, mă rog frumos, voi, bărbați ticăloși, de ce nu v-ați tăiat împrejur după exemplul lui Hristos?!! Mă angajez să duc la bun

sfârșit porunca lui Dumnazeu. Vin cu un cuțitoid de la măcelărie, și tai împrejur întreaga familie. Și pe tata, și pe bărbatul meu, și pe mama, și pe soră-mea Floxana, și chiar și pe mine... fir-ar mama dracului de credință divină pe care n-o respectați voi, boate creștine nespălate!...

Preotul Gligore și preoteasa Sândica chicoteau fericiți că ginerele lor avea obrazul cu toate culorile curcubeului pe el.

Capitolul 2

Palma frățească întărește încrederea în izbînda îndelung așteptată

Cînd veselia era în toi, lui Glogore i-a înghețat zîmbetul într-un colț de gură.

- Vă las pentru cîteva clipe, copii, doresc să mă reculeg împreună cu un oaspete foarte drag.

Oftînd de mulțumire, preotul Gligore, după ce a mai aruncat o privire evlavioasă către icoane, s-a retras în altar. Fiindcă dorea să fie cu inima curată, Gligore își adăpostea într-un colț de altar o sticlă cu agheazmă, din care mai degusta ca tot omul încălzit de credința cea adevărată în Dumnezeu.

Dar ușile împărătești de la altar au fost izbite cu voinicie, și în prag a apărut cu ochii bulbucăți ca de broscoi îndrăgostit chiar protopopul Hucilan Meonte.

- Domnul cu tine, jigodie de popă împutit! Nici în altar nu renunți la îndeletnicirea diavolească a suptului?! Ești un nemernic și jumătate!!

Preotul Gligore Draconu era prea hîrșit prin tot felul de potlogării, ca să mai fie impresionat de o înjurătură popească.

- Doar un nemernic și jumătate mă prezint, prea-cuvioase protopoape?! O, și eu care credeam că mă înfățișez dinaintea ta ca o șleahță de draci. Hai, trage și tu o înghițitură din vinișorul acesta adus din țări străine!

- Cît o să mă mai sapi, porcane, pe lîngă mitropolitul Dariel?!
- Scumpel protopopel, răspunsul este la mîntea oricărui cocoș năîng, dar nu și a ta. Te lucrez pe toate părțile pînă te alung din scaunul de protopop, ca să rămînă liber pentru poponețul meu. Chiar nu vrei să sugi o picătură din sticloanța asta? Atunci să-mi...

Protopopul Meonte, scos din ciubote, din papuci, din țîțîni, a lăsat deoparte orice diplomație subțire, și l-a izbit cu genunchiul pe Gligore în biluțele atîrnătoare. Gligore a strîns din dinți și a șuiurat:

- Hristos a înviat! Mi le izbiși, frate, cu sete, de era să ți le ofer pe tavă ca scrob.

Și Gligore l-a pocnit pe Meonte cu pumnul în același loc de facere de bine pentru atîtea femei dornice de giumbușleli și închinăciuni repetate.

- Adevărat a înviat! Frate Gligore, dar ai o mîină grea și voinică, nimic de zis. Ți-aș mai arde vreo două, dar ce e prea mult strică.

- Și mai există și primejdia, frate Meonte, să ne și placă. Și atunci s-a terminat cu lupta pentru scaunul de protopop, noi fiind ocupați cu ciocnitul ouălor. Nu ar fi vreo încălcare a poruncilor lui Dumnezeu, dar din prea mare dragoste către același Dumnezeu nu ne-am putea ține gura și s-ar afla prin tîrgul nostru. Așa că îți urez să ai dantură tare și spate moale, ca să nu-ți scape scaunul printre degete.

- Gligore nesuferitule, îți doresc să-ți crape fierea în tine, că m-am săturat de șopîrlelile tale!

- Dacă ai avea puțină minte, mămăligă ce ești, te-ai da singur deoparte din calea mea, ca să nu fiu nevoit să te aranjez urît pe toate părțile. Îmi cazi tu în mîină, cîrpă de șters bocancii voi face din tine! Hai, acum, du-te întru Domnul, că nimic bun nu se întrevede pentru soarta ce ți-o chemi în ajutor cu nerozia ta de popă zăpăcit!

- Rămîi cu Domnul, drac împielit și bandit ordinar!

Protopopul a plecat furios, pe cînd Gligore și-a înecat ultimele înjurături în agheazma personală din altar. Apoi a traversat cu pași

măsurați biserica ieșind în prag în căutare de cer senin deasupra capului și de viitoare fărădelegi ce colcăie în inima lui de cîine turbat.

Dumnezeu era tare mulțumit că slujitorii săi se înțeleg minunat și nu-și crapă capul cu toporul în altar. Deși ar fi dorit-o din tot sufletul lor de creștini adevărați ce se închină la Iisus Hristos, care se știe prea bine că este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

Capitolul 3

Poveștile minunate se preling din cer cu dezlănțuită voioșie

Și se foiau fără nici o treabă prin biserică trei suflete cucernice: preotul Belisarion Silvan Vezenteu, soacră-sa Săndica Draconu și scumpa sa soție Lindia. Se aflau în așteptarea revenirii marelui preot, părinte și soț Gligore Draconu.

Lindia nu a mai suportat prelungirea clipelor de reculegere și a susurat cu multă cumințenie:

- Ce-ar fi să nu mai pierdem vremea ca nerozii și să mai ardem o rugăciune înfocată către Sfînta Pătrime...

Preotul Belisarion Silvan Vezenteu s-a oprit brusc din sărutările către icoanele de pe pereți:

- Ce-ai zis, draga mea?...

- Am zis și eu, ca păcătoasa, vai, ce exigentă sînt cu mine, am zis să preamărim Sfînta Pătrime.

- Te rog, Lindia, nu mai începe iar cu blestemățiile tale!...

- Trăiască Sfînta Pătrime! Ei, na, s-a dărîmat biserica pe mine... Te pomenești, iubitule, că ai dat și tu în doaga ateismului și nu mai crezi în Sfînta Pătrime! O, dacă e p-așa, să știi că iau măsuri severe ca să nu se răspîndească microbul deșteptăciunii și prin capul tău...

- Există o Sfîntă Treime!

- Ian-auzi, frate?! Și din ce este alcătuită Sfînta asta Treime?

- Parcă n-ai ști...

- Eu acum habar nu am de nimic. Informează-mă tu! Nu te codi!

- Păi... după cum se cunoaște... Sfînta Treime... este alcătuită din Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul și Sfîntul Duh...

- Dar unde este Fecioara Maria în combinația divină?

Coana preoteasă Săndica, deși mustăcea de plăcere privind la istețimea Lindiei, nu dorea să se întindă coarda în biserică de teamă să nu i se rupă elasticul de la chiloți de atîta voie bună.

- Astîmpără-te, Lindia, nu-l necăji pe Silvan! Așa sînt unii preoți, chiar cred cu sinceritate și prostie în existența lui Dumnezeu.

- Lasă-mi-l, mamă, pe mîna mea, că am un chef grozav să-i frec ridichea, ca să nu mai sărute ca ultima babă cloanță icoanele afumate. Silvane, de ce Fecioara Maria a fost alungată de Dumnezeu-Tatăl și nu a hotărît să facă și ea parte din Sfînta Treime... Pătrime... tot un drac?!... Și Dumnezeu privea femeia cu dispreț și nu-i îngăduia ca și astăzi să pășească în altar, ca fiind un obiect spurcat... e vorba de femeie...

Preotul Belisarion Silvan Vezenteu a căzut în genunchi dinaintea icoanei ce o înfățișa pe Fecioara Maria ținînd în brațe pruncul sfînt.

- Iart-o, Maică Prea-curată, pe nevastă-mea că nu știe ce spune!

- Silvane, vinovat ești tu pentru rățăcirile mele eretice... era să zic erotice... dar, mă rog, gura păcătosului numai adevăr grăiește... Învață-mă, iubitele, și-ți promit că nu voi mai greși în veci față de dreapta noastră credință... Te ascult, scumpule, cu sufletul în dantură... Uite, explică-mi cum s-a dat Dumnezeu-Tatăl în dragoste cu Fecioara Maria ca să-l zămislească amîndoi pe Iisus Hristos!... Unei femei să nu-i bagi niciodată pumnul în gură! Dacă te consideri bărbat, bagă-i altceva! Și astfel, veți fi amîndoi destul de satisfăcuți!

- Te implor, mamă-soacră, oprește-o pe Lindia să mai vorbească!... Ajunge cu siguranță în Iad...

- Dragul meu ginerică, nu-i așa că nici acolo nu vrei să te desparți de Lindia mea?...

- Nu în Iad, mamă-soacră...

- Dar unde, Silvane băiete?...

- În Rai... De aceea am trudit atîta ca să devin preot... Vreau să ajung în Rai... și să trăiesc o veșnicie lîngă soția mea... O să mă rog cîte trei ore în plus în fiecare zi de bunul Dumnezeu ca să-i ierte vorbele și faptele... Ah, Dumnezeule mare, ascultă-mi ruga fierbinte...

- Mămicuță dragă, știi cum îmi imaginez eu întîlnirea lui Dumnezeu cu Fecioara Maria?!...

Preotul Belisarion Silvan Vezenteu a început să lăcrimeze

- Nu mai pot să te ascult... Îmi astup urechile cu palmele...

- Mami, mami, uite ce poveste frumoasă mi-am imaginat! Și nu te superi pe mine?! Nu-i așa? Că sînt o fetiță cuminte... Și nu-ți vei astupa urechile... Mami, mami, numai ce-mi închipui cum s-a dat în dragoste Dumnezeu cu Fecioara Maria, că mă și ud toată...

- Lindia, sfîrșește îndată cu joaca asta de copii nerozi!...

- Și cum vă povesteam, dragii mătușii, lui Dumnezeu cel Atotputernic i s-a făcut de hîrjoană cu o femeie arzoaie...

- Parcă au intrat dracii în tine...

- Și s-a schimbat într-un flăcău voinic... Era pe înserate... Cred că era blond din pricina razelor ce-i înconjurau chipul divin... Și a zărit într-o cameră o femeie singură ce privea gânditoare stelele. Și a intrat Dumnezeu în conversație cu domnița... "Ce faci, mândră femeie?" Fecioara Maria l-a măturat cu privirile și i-a cântărit bărbăția. "Îmi vine să mă reglez și în urechi, dar nu am cu cine... chiar dacă sînt frîntă de ostenită... de-abia am izbutit să-i adorm pe cei doi băieți ai mei." "O, femeie, ai doi fii, să-ți trăiască! Cum îl cheamă pe primul născut?" "Iacob." "Dar pe al doilea?" "Iacob." "Fir-ar al dracului, tot Iacob?!" "Unii mă comentează că nu m-a tăiat mintea să le pun nume diferite, dar eu am procedat cu vicleșug... Dacă, Doamne-ajută, îmbrățișează unul sau amîndoi, sper că amîndoi, meseria rentabilă de hoț... și este bănuیت... celălalt aduce martori gîrlă... că nici nu a călcat pe la locul operațiunii de procurare a materialelor." "Și pe tine cum te cheamă, femeie frumoasă ca Luna și ispititoare ca un măr pîrguit?" "A, înțeleg, trecătorule, că ție îți place preludiul mai îndelungat... În loc să te arunci pe mine și să mă regulezi în toate găurile... Fie... Mă cheamă Maria..." "Permite-mi, dragă Maria, să mă recomand... Sînt Dumnezeu din cer... Atotputernic... Atoateștiutor... Atoatecreator... Eu am făcut lumea..." "Hai sictir, țicnitule!! Dacă ai făcut lumea, înseamnă că m-ai făcut și pe mine... și atunci nu poți s-o pui cu mine că înseamnă că-ți sînt fiică... Valea... Du-te de la patul meu, nebunule!... Înțeleg preludiul poetic, dar cu anumite limite... I-ați tălpășița, străine!" Dumnezeu era încurcat, nu știa pe unde să-și scoată cămașa... A oftat Dumnezeu din toți plămîinii de s-a stîrnit o furtună de nisip în Deșertul Sahara. A dat Dumnezeu să plece de la fereastra Mariei... Dar Mariei prea îi ardea de tăvăleală ca să-i scape o așa bucățică bună de bărbat... "Drumețule, sper că nu ești violent... Că nu mă muști ca să rămîi cu peticul meu întreg în gură... Că nu mă bați... Că nu mă legi cu picioarele în sus de grinda casei... Ei, dacă nu ești violent... putem relua dialogul nostru constructiv...

Te ascult, bărbate... Cine spuneai că-mi ești?... "După cum am avut plăcerea să mă prezint... sînt Dumnezeu..." "E bine, e bine... Ce să-i faci... Căldurile de afară cînd se combină cu cele din interior provoacă niște păreri de te apucă deranjamentul... E bine... e bine... Să continuăm... că tare mă încinge la pitulice..." "Din momentul acesta, din divina mea decizie, nu mai ești simplu Maria... Ești Fecioara Maria..." "Fecioara Maria cea lărgită... Dă-i înainte... Nu contează că am înghițit cîmpii întregi de scule răsculate... Dă-i înainte..." "Și tu îl vei naște pe Fiul meu... pe Dumnezeu-Fiul..." "Începe să-mi placă... Tot am rămas borțoasă... Am ieșit nopțile trecute la o plimbărică printre tufani cu trei băietani... mă-nțelegi... să culegem... da, ce să culegem noaptea cu Luna în nori... da, să culegem clipe de plăcere... și m-au călărit vreo treizeci... mă rog... am cîștigat și eu un ban acolo... oh, ce bine a fost... m-am simțit și eu femeie peste tot... Bravo, Dumnezeule, mi-ai oferit o idee... nu știam pe cine să dau vina că este tatăl copilului... s-a rezolvat... Va fi de rîsul lumii... Tatăl copilului răpănoasei și tîrfei Maria este Dumnezeu din ceruri... Mă bazez, ca și tine, pe prostia oamenilor... Hai, nu mi-o tragi odată?! Cum o ai? Scoate-o la vedere!" Dumnezeu a pășit pe fereastră ca pe un snop de raze și a aterizat în fața Mariei. Dumnezeu și-a scos cămașa și nădragii... mi se pare că umbla desculț... de unde opinci... costau o avere pe vremea aceea... "Află, neprihănită Maria, că acest mădular al meu se numește Sfîntul Duh." "Bucuroasă de cunoștință... În toate chipurile și pozițiile l-am luat, l-am frecat, l-am mușcat, l-am alintat... i-am vorbit... dar Sfîntul Duh niciodată nu l-am numit... O, e chiar drăguț... Ce mai faci, Sfîntule Duh?... O, aici sînt... cu toate găurile... Ale tale sînt, Sfîntule Duh... Voinicule, viteazule, vino la maica să te mănînce de drag..." "Din acest mădular divin... pe care l-am botezat Sfîntul Duh... din el... din mine... că sîntem de-o ființă... normal... eu și cu mădularul meu sîntem împreună... ba încă și cu Fiul meu care nu s-a născut... dar care există în mine de la

începutul veacurilor..." "Șezi binișor, să-mi notez... că prea sună a nebunie care o să placă proștilor..." "Nu avea grijă tu, Fecioară Maria, evangheliștii vor transcrie boabă cu boabă cuvîntul Domnului, adică al meu... și aceste învățături vor cuprinde lumea întreagă... pentru a o ferici... Ca să nu rătăcesc ghemul povestirii... sînt cam obosit... am bătut o groază de drum... Din mine... din mădularul meu... Sfîntul Duh... va ieși sămîntă dumnezeiască... care va lua chipul unui porumbel alb... și acest porumbel alb va intra în tine ca să te lase gravidă cu Fiul meu..." "Labagiu nenorocit! Mă ții de vorbă o noapte întreagă doar ca să mă stropești?! Bun și stropitul ăsta, dar numai atunci cînd mi-s toate găurile ocupate!" Și Fecioara Maria nu a mai așteptat alte explicații, mi l-a răsturnat pe Dumnezeu cu Sfîntul Duh în sus... Și în noaptea aceea i-a tras Tatălui ceresc cîteva numere îndesate... de a suspinat biata Fecioară Maria mai spre dimineață... cînd se crăcăna de ziuă... "Da, există Dumnezeu... pentru că m-am regulat cu el dumnezeiește... Să-l mai prind pe vreunul că mă tratează ca pe o tîrfă ca pînă acum, că îi crap capul pe loc! Ce e de colea să mi-o tragă Dumnezeu?!... Și strică să mă distrez și eu puțin cu prostimea, dîndu-mă drept născătoare de Dumnezeu... fir-ar mama dracului de poveste tîmpită pentru copii idioți!"

Coana preoteasă Săndica se ținea de burtă de atîta rîs descătușat... Poate își imagina că și ea a rămas însărcinată... și nu-i așa... pruncul trebuia ținut de pe acum cu amîndouă mîinile...

- Silvane... izditule... am terminat povestea... mare păcat ai săvîrșit dinaintea lui Dumnezeu... Cînd o să te întrebe Dumnezeu ce necuviințe mi-au ieșit pe gură, tu habar n-o să ai... Treaba ta... trebu ta... I-ați mîinile de la urechi că te cîrpesc!!!

Și cele două preotese vesele l-au ridicat de pe jos pe evlaviosul preot Silvan, l-au mîngîiat și l-au sărutat cu mare dragoste creștinească.

Capitolul 4

Bucuria de a cuvînta despre iubirea despovărată de ispite ascunse

Uşile mari ale bisericii "Cuviosul Paraschiv" s-au dat singure în lături. Şi pe ele a intrat cu fală grozavă dar şi cu destulă smerenie mitropolitul Dariel care îl ţinea drăgăstos de braţ pe slăvitul preot Gligore Draconu.

Cele două preotese au încetat rîsul lor diavolesc şi s-au înghiesuit să-i sărute deocamdată numai mîna mitropolitului Dariel. Feciorelnicul preot Belisarion Silvan Vezenteu, fiind sub porunca aspră a lui Dumnezeu, s-a cuprins pe loc de admiraţie în faţa staturii impunătoare a mitropolitului Dariel. A murmurat ceva ce semăna a

bun venit pe Pământ din cerurile îndepărtate. Oricum, mitropolitul Dariel nu se auzea decît pe sine, adică pe Dumnezeu.

- Copii, mă bucur că vă regăsesc sănătoși la trup și curați la suflet.

Preotul Gligore pocnea de fericire:

- Dacă așa ne învață Sfînta Scriptură... Și cum noi nu ne abatem de la litera ei...

- Dragii mei, niciodată parcă nu-l simt pe Dumnezeu mai aproape decît atunci cînd mă întîlnesc cu voi la sfat de taină. Așa cum se spune pe bună dreptate în popor, acum parcă Dumnezeu mi-a așezat palma pe creștet. Desigur, cu mare iubire față de mine, și prin mine față de cei prezenți. Să vă iubească și să vă aibă în paza lui bunul Dumnezeu!...

Coana preoteasă Sândica a gîngurit cu dulceață:

- Și pentru noi Dumnezeu este mai aproape cînd Înalt-prea-sfîntia voastră își rupe din timpul prețios ca să ne calce pragul... Mulțumim frumos de așa favoruri...

- Cînd sînt în mijlocul familiei voastre uit de necazurile cele multe ale administrării mitropoliei. Nici nu vă închipuiți voi ce dragi îmi sînteți cu toții!...

Lindia a ciripit cu drăgălășenie:

- Și cum se manifestă în inima dumnevoastră, Înaltule, această iubire pentru nevrednicele noastre făpturi?...

- Ca o... Ca... o... Exact așa cum ne poruncește Dumnezeu. Vă iubesc ca pe mine însumi... Da... Da... Ca pe mine însumi...

- Și vă provoacă mare plăcere, Înaltule, iubirea față de amărăștenii de noi?

- Foarte... Destul... Dar așa cum ne povățuiește Dumnezeu, să ne bucurăm sufletul cu semenii noștri... pentru că fiecare este croit după chipul și asemănarea Tatălui Ceresc...

- Dar cu plăcerea cum rămîne?...

- Plăcerea... plăcerea... da... plăcerea trebuie alungată departe de noi... fiindcă nu-i face... nu-i face... mă rog... plăcere lui Dumnezeu... Dacă am iubi de plăcere... ar însemna că urmărim plăcerea și nu iubirea...

- Să înțelegem că ne iubiți fără să vă faceți plăcere?...

Gligore s-a încruntat ca de o mare primejdie:

- Fetițo, nu mai insista, ca să nu-l plictisești pe Înaltul!

Mitropolitul a râs cu subțirime:

- Nu, prietene Gligore, oricât s-ar strădui, Lindia nu mă plictisește... Ea doar mă tachinează puțin... Cît privește plăcerea, ea este foarte dăunătoare... Ne subordonează... ne transformă sentimentele nobile în simțiri meschine... Coboară gândurile avântate în socoteli mărunte... Asta e cu plăcerea...

- Dar în dragoste, Înaltule?...

- Pînă acum nu am vorbit de dragostea omului pentru ceilalți?...

- Nu, Înaltule, dragostea bărbatului cu femeia cum trebuie să se înfăptuiască?...

- O, aici, poruncile lui Dumnazeu sînt limpezi ca lumina Soarelui... Bărbatul trebuie să se împreuneze cu femeia doar ca să zămislească niskaiva copii care să fie dăruți lui Dumnezeu...

- Cît de des s-o face?...

- Foarte rar, și numai atunci cînd și-au pus în cap să mai trîntească un plod.

- Rar... rar... Și cînd o face, femeia are permisiunea să gîfție și să geamă de plăcere?

- Nici pomeneală! Nu încapă discuție... Actul sexual trebuie să se petreacă în grabă, ca mintea noastră să nu-l uite pe Dumnezeu în flăcările plăcerilor...

Gligore a răsuflat ușor:

- Nu ne mai săturăm să vă ascultăm, Înălțimea voastră...

Preoteasa Sândica a sărit vioaie de la locul ei:

- Ne-am luat cu tainele din Sfînta Scriptură și am uitat că dis... dis... dispunem de un trup care ne cere să-l hrănim... Am pregătit niște friptane late cît icoana Maicii Domnului cu Pruncul!... Haideți, Înaltule, onorați-ne cu prezența dumneavoastră și la modesta noastră căsuță... Cîte miliarde ne-a costat, nu am timp să vă povestesc...

- Nu pot să ocolesc această poftire la îndesulare cu decență a stomacului. Dar înainte de a părăsi acest sfînt locaș, aș vrea s-o spovedesc pe tînăra noastră preoteasă Lindia, pentru că mi s-a părut că ar avea unele întrebări de pus... Și n-ar fi oare mai bine... să le punem împreună... ca tot împreună să găsim și dezlegările creștinești de rigoare... Nimeresc și singur drumul către locuința voastră... Domnul să vă aibă în paza lui. Așa să ne ajute Dumnezeu după gîndul și faptele fiecăruia! Nu mai zăboviți!

Gligore și-a prins preoteasa de o aripă și pe ginerică de după umeri. Apoi toți trei au părăsit biserica lăsînd-o pe Lindia pe mîna mitropolitului Dariel, adică pe mîna lui Dumnezeu.

Capitolul 5

Și nu a fost altceva decât iubire

Mitropolitul Dariel a rămas cu Lindia singuri în toată biserica. Desigur că mucenicul și cuviosul Paraschiv de la locul lui din cer le-a și dat binecuvântarea creștinească, fiindcă faptele ce se anunțau vor fi din cale-afară de duhovnicești și cuminți.

Mitropolitul Dariel i-a luat Lindiei, între palmele lui bătătorite de cruci, de mătăanii și de alte instrumente de dus la buze cu dragoste dumnezeiască, mâinile acelea drăgăstoase care se desfac ca o floare și se închid ca un gând nerostit.

- Pe aceste degete voi depune câte un sărut care să-ți dovedească uriașa mea iubire față de tine, dragă Lindia.

Lindia era în așteptare, pregătită fiind pînă în măduva oaselor să-l primească pe mitropolitul Dariel cu tot sufletul și trupul ei tînăr și mustind de sănătate, de voie bună, de călduri...

- Vai, neprețuitule mitropolit, nu se cade ca Înalt-prea-sfinția voastră să-mi sărute mie unghiile...

- Dar de ce, fiica mea?...

- Pentru că dumneavoastră sînteți sus de tot, iar eu, jos complet...

- Te prinde și te avantajează atîta modestie, dar pe mine mă stînjește puțin.

- O, bănuiam că o să calc prin străchini... Instruiți-mă, ca în clipele următoare să mă ocolească greșeala involuntară... Mă las în întregime în voia și în mâinile dumneavoastră... Doar sînteți

stăpînul meu, ce dracu'... Și al familiei mele... după cum pot să-mi dau seama...

- Nu-i chiar așa... Stăpînul tău... al familiei tale... și al meu... este prea-bunul Dumnezeu... și el hotărăște asupra faptelor noastre...

- Atunci, Înaltule, mă simt obligată să reformulez oferta... Mă abandonez cu totul în voia și în mîinile lui Dumnezeu... Acum e mai corect exprimat?...

- Chiar nu poți, Lindia dragă, să renunți la micile tale răutăți?...

- Ba da... orice pot să fac... Doriți să fiu o proastă jengoasă?...

- Nici pomeneală... Fie cum vrei tu...

- Doamne-ajută, Înaltule! Cam ce-ar vrea în clipa de față Dumnezeu din cer de la o păcătoasă ca mine?

- Să ne retragem împreună în altar...

- Dar nu este canonic, Înaltule! Credința noastră strămoșească nu îngăduie ca femeia, ființă nedemnă, să spurce prin prezența ei sfîntul altar.

- Lindia, eu de ce sînt aici? Ca să îndrept această mică scăpare... Cum să fii tu, Lindia, o făptură pe care Dumnezeu s-o izgonească departe de sfîntul altar? Dimpotrivă, Dumnezeu te cheamă, ca prin tine, toate femeile să se bucure că au fost primite în altar... Și altarul, prin prezența ta, Lindia, să fie umplut cu viața ta, cu drăgălășenia ta, cu frumusețea ta...

- M-ați convins, Înaltule!... Haidem în altar!...

- După tine, scumpa mea...

- Urmați-mă, Înaltule...

Și cei doi drept-credincioși au deschis poarta altarului... pentru a intra în altar... Lindia a aplaudat entuziasmată:

- Ce loc drăguț a amenajat tata!... Altarul are de toate... în afară de o pajiște verde cu flori roșii...

- Tatăl Ceresc i-a dat gîndul cel bun destoinicului tău părinte. Iar în privința pajiștei, prin voința noastră o vom amenaja cu grabire. Ești de acord, iubito să ne simțim ca în Rai?...

- De cînd am visat să ajung într-un colț de Rai!...
- Tu ai adus raiul cu tine, Lindia mea...
- O, ce fericită sînt!...
- Și știi tu cum trăiesc oamenii în Rai?
- Așa cum ne spun poveștile acelea pentru copii, oamenii ajung în Rai doar cu sufletul...
- Adică fără trup, Lindia... Iar noi, dacă bunul Dumnezeu ne lasă încă trupurile, cum ne vom simți ca în Rai în aceste momente?...
- Hai, că-mi este o cumplită rușine!... Nu-mi vine să rostesc nici un cuvînt indecent...
- Fă un efort... și vorbește... îmi place să-ți ascult glumele și gemetele provocatoare...
- Înaltule... În Raiul nostru vom păși... vom merge... vom hălădui... cu trupurile... cu trupurile... fără... fără... da... fără suflet...
- Cum vine asta, Lindia?...
- Adică ne vom ține respirația... acolo... cîteva secunde...
- Șugubeață mică... Șagalnico...
- Cred că nu am nimerit-o... Mai încerc altă variantă... Fără... fără... Am găsit... Vă rog, Înaltule, începeți dumneavoastră dezbrăcatul... Ca eu să pot trage cu ochiul spre ceva foarte dulce și neastîmpărat atunci cînd îmi voi arunca rufe de pe mine una cîte una... Ce mai așteptați, dragul meu mitropolit?...
- Aștept să rămîn mai întîi cu numele meu simplu dinaintea ochilor tăi...
- S-a făcut, băiete! Dariele, dezbrăcarea! Deja m-am încălzit peste punctul de fierbere.
- Și Dariel sub ochii flămînzi ai Lindiei și-a scos cu gesturi largi și cumpănite hainele preoțești și le-a întins pe toate pe jos, ca să fie de-o pajiște molcuță... Și nu și-a păstrat Dariel nici ciorapii, nici maieul... nici... mă rog... a rămas în pielica goală...
- Ei, Lindia, corespund exigențelor tale erotice?...

- Mulțumitor... mai ales că nu s-a trezit încă... Trage-ți un scaun sub fund!

Dariel a executat ordinul. Iar Lindia s-a așezat pe hainele preoțești cu genunchii la gură...

- Iubitule, parcă nu m-aș dezbrăca...

- De ce, Lindia? A dat rușinea peste tine? Ori vrei să te dezbrac eu?

- Dacă mă dezbrac degeaba?... Doar ca să am ce îmbrăca la loc... Poate mai și răcesc...

- Ha, ha... Bunul Dumnezeu mă ajută în astfel de împrejurări...

- Să-l vedem la lucru...

- Ce propui, Lindia?

- Să tragi cu ochiul pe sub fusta mea ridicată... și să mă dezbraci încet cu închipuirea... Iar eu nu-mi voi dezlipi ochiul de mădularul tău... Îmi place să-l văd cum crește și mă dorește...

Și Dariel nu am mai zăbovit mult cu dezbrăcătul în imaginație al Lindiei... Ba încă și mădularul său privea cu speranță voinică spre Dumnezeu și începuse chiar să se dezbrace și el puținel... Și atunci, Lindia s-a ridicat de pe jos... și-a aruncat la repezeală toate bulendrele prin colțurile altarului... s-a îndreptat cu hotărîre spre Dariel... și-a desfăcut picioarele... a luat cu o mînă fermă pironul răscolat al bărbatului... l-a potrivit în feminitatea ei umezită... ca să se înfigă deodată cu întreaga forță tinerească în bărbat... sau bărbatul în ea... Fiindcă nu era lămurită nici ea... și-a luat într-o mînă un sîn și i-a vîrît lui Dariel sfîrcul întărit în gură. Și astfel au romas încheștați cîteva clipe veșnice.

- Îngăduie-mi, Dariele, să ghicesc ce vrei să-mi spui. Nu-i așa că nu cuvînte drăgăstoase?...

- Ai ghicit...

- Să mișc din poponeț ca să aflu ce vrei să-mi spui?...

- O, nu, nu te mișca!...

- Am bănuیت... și s-a adeverit... Ești excitat rău... și nu vrei să te termin degrabă...

- Așa, iubito...

- Nici eu nu vreau să terminăm prea repede... Ce-i de făcut în afară să am răbdare cu tine?

- Orice... orice... dar să stai... să nu te miști... stai... stai...

Lindia l-a mîngîiat cu tandrețe pe frunte, și brusc i-a dat lui Dariel capul pe spate. Și ca și cum ar fi vrut să-i ia aerul din plămîni l-a sărutat cu sălbăticie pe gură... Dariel a alunecat cu obrazul pe lîngă urechea Lindiei:

- Nu, fetițo... nu mă săruta așa... Simt că nu mă mai pot stăpîni... Acum nu mai știu de nimic... Sînt fericit că ești iubita mea... că sînt iubitul tău... nu mai există nimic în jurul nostru... Nu te mișca... și nu mă săruta... Iartă-mă că te chinuiesc...

- Dacă te excită să mă privești... închide puțin ochii... că vreau să mă ridic de pe tine și să mă întorc cu spatele...

- Cum aș putea să pierd asemenea imagini îngerești?...

Lindia, după ce s-a ridicat în picioare și s-a întors cu spatele la Dariel, se pregătea să se așeze din nou pe cele două ouă prinse de un măreț cotor de mătură...

- Încă nu, Lindia mea...

- Dacă nu te ajuți singur, ți-o fac eu!

Lindia a prins vîrful cotorului în pumni și l-a strîns cu fermitate.

- Ah, Lindia!

- Te doare?...

- Puțin...

- Dacă tot am scăzut elanul terminator... să-l îndreptăm pe mititelul nostru spre cărarea plăcerilor.

După ce mădularul lui Dariel a intrat temeinic pînă în stomacul Lindiei, tînăra preoteasă a chibzuit că este nimerit să se salte zvăpăiată pe picioarele bărbatului.

- Acum da, Dariele, pot să-mi dau drumul la călărit pe deșelate.

Dariel i-a cuprins amândoi sînii în palme răsucind între degete sfîrcurile.

- Ți-ai dat seama, iubitule, că sînt o răzgîiată... De aceea aș vrea să mă conduci către prima voluptate ca și cum m-ai legăna.

Lindia nu a mai așteptat aprobarea lui Dariel. S-a răsucit cu picioarele spre dreapta, lăsîndu-le să atîrne molatic pe dușumea. S-a balansat ușor pe spate, agățîndu-se cu tandrețe de gîtul bărbatului.

- Iubitule, întinde-mi mîna ca să-i șoptesc ce să facă.

Dariel și-a depus în palma stîngă a Lindiei mîna lui dreaptă. Lindia i-a lipit lui Dariel degetele desfăcute de buricul ei... Apoi, încet, că nu se grăbea, i-a împins deget cu deget mîna între picioarele ei strînse. Iar cînd al treilea deget al mîinii lui Dariel i-a atins mugurele plăcerilor, s-a oprit din conducerea mîinii bărbatului lăsînd pe seama lui Dariel rotocoalele dezmiardătoare... L-a cuprins de după gît și cu mîna care și-a îndeplinit misiunea. Unduind alene din șolduri, ridicînd și coborînd tălpile, împingînd cu sferturi de sîn pieptul bărbatului, Lindia părea un leagăn ce se îndrepta spre o binemeritată odihnă... care este și o culme a străduințelor de a ajunge la bucuria vieții.

- Ah, Dariel... acum... nu mă apăsa chiar așa de tare cu degetul... mai cu delicatețe... leagănă-te și tu... ah... vine... o... oho... ce plăcut e...

Lindia s-a cutremurat de plăcere mușcîndu-l pe Dariel de umăr. Apoi i-a șoptit ținînd ochii închiși:

- Iubitule, a fost minunat... Sper să urmeze și alte voluptăți... Nu scapi atît de repede de mine... Vino să ne odihnim puțin... Eu în brațele tale... Tu în mine...

Lindia s-a ridicat de pe picioarele lui Dariel, a pășit pe hainele preoțești și s-a întins peste ele pe o coastă. Dariel a urmat-o și s-a așezat la spatele Lindiei. Fiindcă trecuse un veac de cînd au părăsit scaunul, Dariel s-a lipit de fundul Lindiei și pe sub fesele ei liniștite

și-a alunecat mădularul ca să ajungă în întregime din nou în interiorul cald și umed al femeii.

Lindia tăcea, fiindcă încă își mai savura voluptatea trecută cu gândul la voluptatea următoare.

- Grăbitule, nu te opri... Eu stau nemișcată... pentru că mi se pare că dorm... Somn ușor, dragul meu...

- Dormi în pace, femeie... Eu îți voi veghea visele... Se vor împlini visele tale, pentru că ești frumoasă... ești gingașă... ești iubitoare...

Daniel îi mângâia Lindiei părul de pe ceafă... Îi adulmeca parfumul... Îi săruta perișorii firavi...

Lindia s-a răsucit pe jumătate spre Daniel:

- A, bună dimineața, iubitule... Dorm de mult?...

Lindia și-a ridicat un picior peste picioarele bărbatului. Daniel i-a prins Lindiei piciorul de gleznă ca să-i mângâie talpa...

- Răule! Să nu mă gîdili! Că mă pornesc să mă hlizesc ca proasta... Și mă ține rîsul pînă mă apucă sughitul.

Lindia s-a întors complet cu fața în sus. A ridicat și celălalt picior. Cu amîndouă picioarele a cuprins șoldurile lui Daniel. Și împingînd cu mîinile în pieptul bărbatului, și-a șerpuit trupul ca să ajungă perpendicular pe cel al iubitului.

- Ia, uite, scumpule, așa pe lîngă amor odihnitor, mai putem citi și cîte o carte de rugăciuni... tu într-un cot, iar eu cu privirea în tavan... Parcă vrei să mă rogi ceva?...

- Două lucruri aș dori să-mi oferi...

- Primul... Te ascult...

- Să-mi dăruiești un deget pe care să ți-l mănînc...

- Se face, dragule... Și al doilea?...

- Încă o mică voluptate să obții... Prea stăm frumos unul lîngă celălalt...

- Unul în celălalt... poate vrei să spui... Eu nu mă mulțumesc cu una mică... ci rîvnesc la una mare... Este vorba de voluptate... Ia-l

repede pe degetul acesta!... Ce mic e!... Și neajutorat... Și ar vrea și el, sărmănelul, să se adăpostească între dinții tăi...

Daniel i-a luat Lindiei degetul oferit între dinți, pentru a-l mușca, pentru a-l gusta...

Lindia, după ce a căutat o poziție mai adâncă și mai plăcută, l-a strâns, apoi l-a slăbit și iar l-a strâns și tot așa... cu călcâiele pe Daniel... Daniel, împins de la spate, își trimitea armăsarul să-și vîre adînc creștetul în crăpătura din lanul cu fire răsucite... Fiindcă Lindia era pricepută foc să-și conducă herghielia de plăceri, nici voluptatea nu a întîrziat să-i cuprindă trupul și sufletul...

- Nu știi de ce, iubitele, mi-e rușine să gem de bucurie... Aș vrea să urlu de fericire... să se spargă geamurile și să ne cadă tavanul în cap... A fost foarte dulce și voluptatea recent încheiată... Iar cu răgetul de fericire mai studiem cazul...

Și fără să-l mai avertizeze asupra mișcărilor plănuite, Lindia a plecat din mădularul lui Daniel, ori Daniel s-a extras din Lindia... mă rog... e o problemă de interpretare... Apoi Lindia s-a îndreptat cuminte spre o canapea îngustă. S-a lungit dreaptă cu fața în jos și cu bărbia sprijinită în brațele încrucișate.

- Ce faci, iubitele?... Ai rămas cu ghioaga-n vînt și nu știi că mai trebuie folosită?!...

Daniel s-a tîrît în patru labe pînă la canapea... Aici și-a lipit privirile și palmele de fundul Lindiei. Îi mîngîia Lindiei fundulețul fără grabă, cu gingășie, ca pe o sculptură vie căreia trebuie să-i descopere armoniile ascunse... Parcă uitase că organul său bărbătesc își cerea încă o porție de activitate... Și mîna lui Daniel a alunecat spre coapsele femeii. Întrucît femeia își îndepărtase puțin ca din neabăgare de seamă picioarele, palma lui Daniel a prins cu nădejde triumhiul acela protejat de perișori negri și cîrlionțați. Lindia a țipat... Daniel și-a făcut loc prin pajiștea de iarbă ca să împingă trei degete adînc în pămîntul proaspăt plouat și încălzit de Soarele iubirii... Lindia nu țipa, nu gemea... Doar trupul ei se

încorda de pofte... și se destindea tot în căutare de pofte... Dariel, după ce și-a eliberat mîna din despicătură, s-a urcat pe Lindia cu mare grijă să nu-i prindă vreun colț de trup pe care să-l învinețească... Deși canapeaua era îngustă și deși Lindia nu avea picioarele desfăcute îndeșt, dragostea și bunăvoința celor doi, ca și colaborarea spornică a mîinilor îndrăgostite... ei, da... ce să o mai ocolim... au făcut ca organul lui Dariel să penetreze în condiții optime organul Lindiei, spre satisfacția lumii întregi, care în acele momente era alcătuită numai din trupurile și sufletele lor. Lui Dariel îi convenea grozăvie mare această călărie... Dar Lindiei i s-a deschis gustul și la altceva... A ispitit-o frecarea și izbirea celor două biluțe de picioarele ei. Și atunci ca să le simtă și mai intens și-a îndoit un picior pînă la piept, ca iubitul ei să-i ia între picioarele lui singurul picior pe care... nu-i așa... acele biluțe mai sus amintite să se lipească, să se izbească, să se frece fără nici cea mai mică opreliște. Dar și pe Dariel l-a atras subsuoara strînsă și ascunsă a Lindiei. S-a năpustit asupra subsuorii femeii ca și cum ar fi fost un organ necrescut de fetiță...

Izbucnirea tandră a lui Dariel a întărit-o pe Lindia:

- Jos de pe mine, că m-ai strivit destul!!

Dariel a coborît de pe Lindia. Lindia a coborît de pe canapea... Dar nu pentru multă vreme. A revenit cu amîndoi genunchii pe canapeaua de curînd părăsită. Și-a lipit obrazul de speteaza canapelei. Iar Dariel... sigur că da... păi nu... dar mai înainte să... a mai zărit o scobitură... un fel de subsuoară mai mare... la îndoitura coapselor... le-a sărutat cu înfocare... două șolduri... două îndoituri... două regimente de sărutări... de mușcăături... Și apoi... i-a dat mădularului să are după voie prin Lindia care ar fi behăit de entuziasm... dar s-a abținut... pentru că nu-i convenea deloc cum este numită această poziție pătimașă de nămolul de muieret... Și cum Lindia era o damă fină atît la vorbă cît și la conduită... s-a împins voinică în Dariel, s-a săltat destoinică în Dariel, s-a frecat și

agitat în Dariel... pînă ce dorita voluptate și-a pogorît gheruțele în pîntecul femeii... pentru a-l lua la scuturat...

- Dariel, sînt tare supărățică pe tine... Cînd ai de gînd să mă înveți cum să gem și să urlu de fericire?!

Și iar s-a extras din Dariel... ori... chestie de interpretare... desigur... și s-a ridicat mînioasă în picioare... mînioasă?... teribil de mînioasă... tigroaică... nu altceva...

Dariel a întins o mînă spre capul Lindiei... da... spre capul Lindiei... Lindia s-a dat un pas îndărăt... cumplit de mînioasă... Dariel s-a dus după ea... Ea s-a retras din fața lui Dariel... crîncen de mînioasă... și tot așa pînă ce Lindia s-a izbit cu fundulețul de perete... dar era superb de mînioasă... Și fiindcă Dariel parcă se lipise prea brutal de ea... și-a tras o şuviță de păr și a vîrît-o în gura bărbatului... ca să-i aducă aminte... de ce să-i aducă aminte?... de ceva... de ce anume?... de ea... care ea... hai să mai terminăm cu întrebările că dumnealor au de prășit și de coasă... Da... Lindia s-a încolăcit cu brațele de gîtul lui Dariel... Și cu ce se mai putea încolăci?... Întrebare fără rost acum. Lindia și-a încolăcit de mult picioarele peste mijlocul lui Dariel... Și fără întrebări prea multe... cine?... cum?...după cît timp?... membrul lui Dariel era deja între membrele... ei, între membrele?... păi, picioarele erau destul de sus... membrul lui Dariel era înfipt acolo... acolo... cum se numește?... cum se cheamă?...

- Iubitule, am uitat cum mă cheamă...

- Iubito, și eu nu-mi aduc aminte cum mă numesc...

- Ce ne facem, iubitul?

- Cum scoatem cămașa, iubito?

- Cămașa este scoasă de multă vreme...

- Cum, noi doi sîntem în pielea goală?

- Și vîrîți unul în celălalt, iubitul...

- Nu știi despre ce povestești...

- Iubițelule, strînge-mă tare de fund!

- S-a făcut, iubițico...

Lindia și-a descolăcit brațele de pe grumazul bărbatului. L-a împins pe Dariel jumătate de pas, ca ea să se poată lăsa pe spate și să sprijine cu omoplații de zid... Da... și picioarele Lindiei s-au dezdoit pentru a atârna pe lângă cele ale lui Dariel. Lindia părea un arc în care Dariel nu se hotăra ce să facă... s-o introducă... s-o scoată... mare ezitare era cu săgeata... lancea... sulita lui Dariel... Important era că arcul se arăta mulțumit... că-și găsisese sulita cu care să plece împreună la luptă... Și sulita era pe deplin... nu-i așa... înfiptă la locul rîvnit... Și nu-i de mirare că bărbatul cu sulita... adică Dariel... de atîta vijelie războinică, în timp ce-i săruta arcului gîtul, îi venea s-o muște și să-i sugă femeii sîngele... femeii cu arcul...

Dar arcul aceasta se poate dezdoi și îndoi altfel. Lindia... a ieșit... chestie de interpretare... Lindia s-a răsucit cu fața la perete... Și ca să privească... peretele... mai intim, și-a lipit năsucul de el. Întrucît era la aproape un pas distanță de zid, Lindia a fost nevoită să se aplece, adică să se îndoiaie... adică să fie obligat Dariel să o ia în sulita lui pe la spate... Și învîrtește Dariel sulita... Și-și leagănă Lindia fesele... Și dă asalturi Dariel... Și respinge Lindia asalturile dînd și ea cu asaltul... Și Dariel izbește cu vigoare... Și Lindia o primește cu multă... multă duioșie... și murmure încurajatoare:

- Dă-i tare! Adînc! Mai vreau! Încă! Nu te opri!

Copleșit de rugămințile femeii, Dariel și-a înfipt colții în omoplații ei.

- Au! Mă doare!

Și în același timp, voluptatea a înșfăcat-o de inimă, de pîntec... de... Și durerea nu numai că s-a șters, dar a pus și ea un umăr... un omoplat de nădejde la fericirea femeii.

- Nu te teme, bărbate, încă nu am terminat! Să ne tragem puțin sufletul...

Și ca respirația să fie mai lejeră și ca aerul să intre mai comod în pământ, Lindia a ochit o masă, pe care s-a urcat ca să se culce pe o coastă. Picioarele, ca să nu atârne urmăreau marginea mesei. Ca din neglijență, piciorul de deasupra a alunecat după genunchiul de dedesubt. Fiindcă era obosită, Lindia nu și-a ridicat piciorul la loc. Întrucât era foarte nelămurit cum stă afacerea cu genunchii femeii, Dariel a declanșat o cercetare amănunțită a picioarelor cu palmele... fiindcă privirile îi erau intrate temeinic în alte lăcașuri de ispită... Dariel a urmărit cu degetele și cu podul palmei piciorul de deasupra, promițându-și în gând ca pe viitor cel de dedesubt să fie luat și el în seamă... chiar pe umăr.

Centimetru cu centimetru, mâna lui Dariel călătorea și se oprea, apăsa și strîngea, mîngîia și plesnea încetișor piciorul femeii. Când s-a apropiat de îmbinarea copselor, Dariel și-a pus la grea încercare răbdarea. Și-a luat mâna de pe fundulețul femeii... dar nici pe mădularul său nu a pus vreun deget. Și s-a împins de cîteva ori cu manivela învîrtoșată către locul de bucurie și dulceăță al femeii. Încrederea în organul său i-a fost răsplătită în scurt timp. Organul s-a dovedit vrednic și la înălțime... Fără ochi și fără minte citită, organul a nimerit portita... pe care a deschis-o... și prin care s-a strecurat cu toată fala, lungimea și grosimea sa. Unii ar putea zice că a sărit în ajutor o mîină divină... Nu e de insistat pe povești, cînd Dariel are un funduleț rotunjour de îndemant să facă valuri către buricul său de bărbat și cînd are o mică peșteră de umplut cu o bucată bună din trupul său.

Lindia a hotărît că a sosit momentul cu ieșitul din... chestie de interpretare... S-a așezat cu genunchii amîndoi pe masă. Și-a lipit sîinii de genunchi... Ca astfel fundul să depășească marginea mesei... să nu mai aibă nimic de ascuns... să se prezinte cu toată adîncimea ca un mare organ femeiesc tînăr și desfăcut. Un bărbat sănătos apreciază imaginea, dar își face drum cu mădularul mai jos, unde este otrocol mai mare, mai larg, mai uns, mai... de toate...

Dariel s-a aplecat peste Lindia, i-a dezmiardat puțin umerii, i-a desfăcut brațele de pe genunchi, i-a întins femeii mâinile pe lângă trup, i-a prins în pumni palmele. Și numai atunci și-a înfipt pironul cu putere în brazda reavănă când a smuncit-o pe Lindia de mâini de a icnit biata femeie. Dar ce mai contează puțin nas turtit pe masă, o coloană încovoiată ceva mai mult, când plăcerea cărnii covârșea aceste mici neajunsuri. Intrarea în ea cu forță și mâinile ei transformate în hățuri pentru iepe năvășe în călduri o copleșeau pe Lindia, o toropeau, o răscoleau, o domoleau, o aprindeau, o excitau. Pofta să fie posedată dezlănțuit... să fie ruptă în două, ca între cele două jumătăți să încapă în întregime bărbatul.

Lindia s-a smuls din mâinile bărbatului, a ieșit... chestie de interpretare... cunoaștem deja... s-a izbit cu spatele și ceafa de scândura mesei, și-a ridicat picioarele pe umerii lui Dariel, l-a prins pe bărbat cu o mână... de mădular, pe care l-a tras și l-a vîrît cu brutalitate în ogorul ei, căruia avusese grijă să-i îndepărteze cu cealaltă mână buzițele. Apoi mâinile Lindiei au luat în primire pentru dureroasă frământare oușoarele bărbătești.

- Îmi vine să ți le smulg... să ți le tai... ca să ți le... Nu scînci, că nu mă impresionezi! Stai!! Vreau să-ți bag corcoițele în mine!!

Și Lindia se străduia să-și vîre înăuntru aceste oușoare cumplit de neînțeleghătoare cu poftele ei nevinovate. Nici Dariel nu era scutit de dorințe de sălbăticiune scăpată din capcana rușinii. S-a prăbușit peste Lindia apăsîndu-i picioarele pe coaste. I-a prins sînii pe care i-a strîns cu cruzime. I-a lipit unul de altul. Și le-a ronțait sfîrcurile. Și astfel înghiesuită, Lindia s-a ghemuit și s-a desfăcut într-o nouă voluptate... pe care a primit-o ca pe o eliberare din chinga unor dorințe prea intense și nelalocul lor. În clipele de zvîrcolire a cărnii mistuite de voluptate, Lindia și-a înfipt dinții în bărbia lui Dariel. Și atunci Dariel s-a smuls din brațele Lindiei și desigur și din... chestia aceea cu interpretarea... Dariel îi privea Lindiei chipul

răvășit de patimă cu un ochi de războinic victorios și cu altul de sfios flăcăiandru ce nu mai știe ce se întâmplă în jur.

Lindia a coborât de pe masă și s-a izbit în pat pe spate. Și-a ridicat un picior drept în sus. Dariel s-a aruncat asupra femeii fără să se mai întrebe dacă nu-i prea dureroasă izbitura. Dacă astfel a hotărât capul mădularului să se procedeze... Era și mădularul grăbit să-și regăsească iubita... Mădularul trebăluia cu avînt. Lindia îl încuraja cu piciorul ridicat care acum coborîse peste picioarele lui Dariel pe care le freca... le alinta... le plesnea...

- Iubitule, ridică-te cu pieptul de pe mine! Sprijină-te în mîini! Împinge-ți genunchii pe sub picioarele mele!

Dariel gîfîia și transpira pe... Lindia... Era cu genunchii îndepărtați, ca să fie cît mai contopit cu femeia de sub el. Lindia și-a ridicat din nou piciorul, și-a prins talpa cu o mînă, iar cu cealaltă l-a înșfăcat de chică pe Dariel, și fără ezitare i-a vîrît în gură bărbatului toate degetele piciorului. Și Dariel i-a mușcat Lindiei degetele ca și cum ar fi vrut să le mănînce.

- Să ne întindem amîndoi picioarele, ca să nu ne amortească încheieturile...

Cei doi îndrăgostiți și-au dezdoit genunchii și gleznele. Lindia s-a lipit cu gura de urechea lui Dariel:

- Aș vrea să mi-o tragi cu împunsături dese și adînci...

- Îndată, iubito..

Dariel s-a așternut pe treabă, de i se zgîlțîiau Lindiei picioarele, sîinii, dinții în gură. Ca să le oprească dinților clănțănitul, Lindia a prins cu buzele un lob de ureche pe care l-a supt încet, ca Dariel să nu fie deranjat din treburile sale pașnice... Cînd a fost răscolită de o nouă voluptate, Lindia și-a înfipt unghiile în ceafa lui Dariel.

- Tot nu m-ai învățat cum să gem frumos!... Te pedepsesc cu asprime pentru această neglijență... Ridică-te de pe mine, și așează-te cu... cu fața în sus pe băncuța aceea îngustă!

După ce s-au decuplat, Lindia l-a condus pe Dariel la locul de refacere a cuplării pentru o nouă izbîndă drăgălașă a iubirii.

Și s-a întins Dariel pe scîndura băncuței. Trupul, cînd a dat de netezimea și de răcoarea lemnului, s-a dăruit bucuriilor simple și directe. Trunchiul de copac îi aducea liniște și seninătate. Prin copac Dariel cobora spre adîncurile pămîntului, dar se și ridica spre norii rari de pe cer. Parcă nici nu a băgat de seamă cînd Lindia, stînd dreaptă în fața lui, l-a pășit ca să-l ia între picioare... Și nu știa cum a ajuns mădularul lui, sau al copacului, să se înfigă în trupul femeii. Lindia făcea cercuri mici și domoale cu feminitatea ei pe bărbăția lui. Dariel era uimit, Lindia îl zgîria pe piept și pe coaste, și el nu simțea durere... I se părea că Lindia dorește să-i desfacă pieptul pentru a intra în întregime în trupul lui. Și acum Lindia se îndepărtează. A ajuns la tălpile lui. Îi ridică picioarele. I le desface. I le sprijină și i le încolăcește după mijlocul ei. Se apropie de organul lui. Cum o fi pătruns în trupul Lindiei cînd femeia are picioarele strînse și întinse pe scîndura băncii? Cred că i-a întins o mîină de ajutor lui Dariel... Lindia îl mîngîia pe piept cu sînii care au încins o horă mărunță. I-a cerut sau i-a scos cu degetele limba din gură lui Dariel? Îl mușca de limbă cu atîta drăgălășenie ca și cum s-ar îndulci cu o felie de portocală. Și din nou Dariel este întins din cap pînă la călcîie pe scîndura băncuței. Tot Lindia l-o fi întins?... Și Lindia s-a urcat pe Dariel, cu sînii pe pieptul lui, cu picioarele desfăcute, întinse și sprijinite cu vîrfurile degetelor de podea. Și Dariel s-a trezit că în gură are două limbi. Pe una a început s-o sugă... Nu mai știe pe care... Ah, copacul din fiecare om! Cum a supt el seva din adînc?! Cum a supt el seva Soarelui?! Și copacul de pe copacul cu numele Dariel?! Îl hrănește cu alte seve?! Da, asta înseamnă că un copac-femeie a venit peste el, copac-bărbat, ca să-i dea sevă proaspătă. Și cînd stăvilarele s-au dat deoparte ca să curgă în valuri voluptatea și sevele copacului-femeie, și în copacul Dariel s-a rupt și s-a smuls din rădăcini și din

ramuri seva pentru a se aduna într-un șuvoi alb pe care să-l dăruiască florii din copacul Lindia. Și Dariel a urlat strivit fiind de toată dragostea lumii:

- Nu merit, Sfântă Fecioară, atîta iubire! Ah, nimic nu este mai plăcut și mai frumos ca o oră de dragoste. O, durere a cărnii, cum m-ai făcut tu să uit de toate?! Oh, bucurie a trupului, cum mă faci tu să mă întristez gîndind la zădărnicia și chinul sufletului ce trăiește fără iubirea femeii?!

Apoi liniștea a înfășurat trupurile și sufletele celor doi îndrăgostiți. Pentru că liniște a fost și atunci cînd molecule fără viață s-au chemat, s-au găsit și s-au contopit pentru a ivi sub Soare viața. Viața care nu este altceva decît dragoste... și iar dragoste... și numai dragoste... Și prețuim dragostea în numele vieții... pentru că și noi trăim...

Și nimic să nu mai povestim dacă tot ce trebuia să se întîmple s-a înfăptuit. Să nu mai întrebăm iubirea de ce iubește!...

Capitolul 6

Devotamentul față de sine este temelia pentru fericirea lumii întregi

Biserica "Cuviosul Paraschiv" a rămas pentru cîteva ore goală. După împărtășanie și chef, preoții Gligore Draconu și Belisaron Silvan Vezenteu s-au întors în biserică pentru a o închide. Gligore atrăgea mereu atenția că "a închide" nu înseamnă "a îngropa" biserica în trecutul vesel al omenirii. Pentru că s-au dovedit zadarnice eforturile de veacuri ale preoților de a distruge biserica... Biserica este susținută cu tărie de prostia mulțimii.

Preotul Gligore Draconu, în mijlocul bisericii lui, își freca mâinile de bucuria ce o simțea că vine spre el în galop.

- Silvanul mamei, om mă fac în curînd. Drumul spre scaunul de protopop a ajuns la capăt.

Gligore a scos o sticlă și două pahare de sub sutană, pe care le-a izbit cu dragoste dinaintea icoanei Maicii Domnului.

- Hai, toarnă, dragul meu!

Ginerică se execută cu grăbire, umplîndu-i lui Gligore paharul cu agheazmă.

- Dragul tatii băiat, am zăcut destul departe de locul ce mi se cuvenea pentru serviciile aduse patriei, ba cu microfonul, ba cu clanța spartă, ba cu banul, cu ce am crezut eu de cuviință că este mai bine și așa cum m-a îndrumat Dumnezeu din ceruri. Dar ce e cu paharul acesta gol din fața mea?

- Îndată, tată-socrule!

- Poți să-mi spui de pe acum: „Părinte protopop, să trăiți frumos, domnă maior, colonel”... Nu știi dacă m-au avansat între timp pe linie de serviciu de tras cu urechea. S-a înțeles, ginerică?

- Da, tată-socrule.

- Aoleu, cum ne-a fost vorba mai înainte? Uiți de la mînă pînă la gură. Trebuie să-ți meargă mintea brici să te tai în ea, să fii cu ochii în patru camere de luat vederi și cu urechile în paișpe microfoane. Lasă, că te învață taica meserie căutată de orice stăpînire.

- Să-ți mai umplu un pahar, tată-socrule?

- Of, de cînd ai învățat să adresezi întrebări inutile? Îți fac eu un semn cu ochiul stîng sau din urechea dreaptă cînd îmi voi depăși capacitatea de sugere. Fii băiat deștept și nu mă sîcîi cu întrebări neroade! Și cum îți povesteam, după treispe-paișpe ani de așteptări, mă întorc de unde am fost alungat ca un cîine turbat de către preoții aceia jegoși și invidioși pe faptele mele cinstite, corecte, cumînți, drepte, înțelepte, creștinești, sfinte, cucernice, evlavioase, îngerești, omenești. Nu căsca gura la mine, toarnă, toarnă, îți spun, că altfel te

trimit la toți dracii, și pe tine, și pe tac-tu, și pe mă-ta, că tare molfi v-ați dovedit, de aceea fiică-mea mai pleca de-acasă după cotoare de mătură ceva mai tari și mai groase.

- Nu mă necăji și dumneata!...

- Ce, bă, nu-mi permiți să glăsuiesc?! Agheazma și anafura cui te-a adus pe lume! Nenorocitul, toarnă! Mă blegomane, să nu-mi satisfaci fata în poftele ei feciorelnice?! Mare pacoste pe capul meu! Dar și binecuvântare...

- Am plecat...

- Adică vrei să spui că te revoltă adevărul?! Halal creștin! Tîmpit ginere! Tu pleci de la mine din biserică atunci cînd poștești?! Unde te trezești, bă năpîrstocule?!

- Să nu mai pomenim de nevastă-mea!

- De ce? Că așa vrea mintea aia isteată cît o nucă de sub fruntea încruntată?! Mă, tu să nu faci pe orgoliosul cu mine, că te stîlcesc în bătaie! Și nu vreau... pricepi... acum sînt bine dispus... izbînda este aproape... scaunul de protopop... simt... hîc... că deja mi-a intrat în șezut... dar hîc... nu știu de ce dracu'... mitropolitul... jigodie împuțită și el... și peșcheșoman... de a băgat groaza în Bahluiăș... ezită... frate... ezită... că-mi vine să-l izbesc cu o cărămidă în cap... o să mă sfătuiesc și cu fiică-mea... și o s-o trimit mai des la mitropolit... ca s-o spovedească... scaunul iartă picioarele desfăcute... oi face-o și pe asta... pentru binele familiei... al meu în primul rînd ... dar și al tău, prostovane... fiindcă te las în locul meu... hîc... director la Seminarul teologic „Sfîntul Ghițîșor”... oho, ce-o să-i mai jucăm pe toți pe degete... de la primar pînă la prefect... îi voi pune pe fiecare să-mi pupe... să-mi pupe... iaca... am uitat ce mi-am propus să-mi pupe... dar știu ei prea bine ce trebuie să-i pupe unui tartor ca mine... că și eu... da... și eu voi fi inimă largă și mîină spartă cu slugile mele preaplecate... Amin, Dumnezeu cu mine, ce mama dracilor...

Și preotul Gligore Draconu a dorit să-și toarne singur în pahar dar s-a împiedicat și s-a prăbușit sub masă cu întreaga lui credință imaculată în atotputernicia lui Dumnezeu.

Oare lui Dumnezeu, când zărește asemenea fapte scârboase pe la slujitorii săi, nu-i vine să spună cu glas tunător că nu prea mai există, ca lumea să alunge cu voioșie descătușată hoardele căpate de preoți lacomi și jecmănitori?! Să-i stea lui Dumnezeu în nas puterea lui nemărginită care nu-i bună decît să-i ghiftuiască pe preoții ce nu au nici o frică de cele sfinte!!

CUPRINS

Costel Pricopie - dramaturg, fabulist și romancier	5
Partea I	
Din casa noastră vom alunga necazurile și bănuielele neîntemeiate	
6	
Capitolul 1	

Pacea, bunătatea și iubirea vor domni veșnic sub Soare	7
Capitolul 2	
Dragostea se află la îndemîna oricui	9
Capitolul 3	
Plăcerea este tratamentul cel mai întăritor pentru o inimă sănătoasă	1
2	
Capitolul 4	
Înălțătoare mai este încrederea în iubirea aproapelui	14
Capitolul 5	
Ca o furtună te răscolesc adînc parfumurile amintirilor	17
Capitolul 6	
Gluma ocrotește iubirile neînțelese	20
Partea a II-a	
Să învățăm a fi buni și drepiți cu semenii noștri	2
5	
Capitolul 1	
Prietenii se adună cu evlavie în jurul ouălor înroșite	2
6	
Capitolul 2	

Un zvon își desăvârșea lucrarea sa încurajatoare	29
Capitolul 3	
Se caută un umăr de sprijinire a scaunelor	32
Capitolul 4	
Să aflăm cuminenia lumii într-o ceașcă înmiresmată de ceai	36
Capitolul 5	
Degustarea frumuseții la o margine de masă	39
Capitolul 6	
În galop sosește clipa de zburdălnicie	43
Partea a III-a	
Să ne aplecăm privirea smerită asupra iubirii față de aproapele nostru	46
Capitolul 1	
Salvarea se pogoară din inima ce-și iartă singură păcatele	47
Capitolul 2	
Unele personaje visează să-și schimbe periodic pielea	5
0	
Capitolul 3	
Taina scurtelor ploi albe la vreme fierbinte de seară	53
Capitolul 4	

Porumbelul întotdeauna a adus împăcarea și buna dispoziție între oameni	5
6	
Capitolul 5	
Satisfacția de a-ți unge cu folos suferințele trupești	5
9	
Capitolul 6	
Prețuire nelimitată pentru creația celorlalți	61
Partea a IV-a	
Nimic necuviincios nu am găsit în sufletele și în faptele noastre	68
Capitolul 1	
Ce ușor își taie rațiunea cale împrejurul legendelor adormitoare!	
69	
Capitolul 2	
Palma frățească întărește încrederea în izbînda îndelung așteptată	7
2	
Capitolul 3	
Poveștile minunate se preling din cer cu dezlănțuită voioșie	74
Capitolul 4	
Bucuria de a cuvînta despre iubirea despovărată de ispite ascunse	79
Capitolul 5	
Și nu a fost altceva decît iubire	82

Capitolul 6

Devotamentul față de sine este temelia pentru fericirea
lumii

întregi9

5